

OLAT NIEUWS

IN DIT NUMMER

JAARGANG 32 • NUMMER 11 • NOVEMBER 2006

Rooise rondwandeling 14-15

De Preikestole 20

Hartstocht 21

Op weg naar Santiago 22-23

*Blote armen in Borkel:
een winterserietocht met
bijna zomerse temperaturen!*

Clubblad van wandelsportvereniging OLAT

Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967

Lid van de KNBLO-Wandelsportorganisatie Nederland

Aangesloten bij: KNAU en NFV (IVV)

MUNNICHS

schoenen and more...

MARKTSTRAAT 2A SUSTEREN

Wandel
Center

nordic walking

LOWA

Alle denkbare wandelartikelen
voor de actieve buitenmens

MUNNICHS and more...
Heren-, Dames en kinderschoenen

Marktstraat 2a 6114 HS Susteren
Tel. 046 - 4495763

Teststokken aanwezig! Stokken huren € 1,- per week.

Verstelbare stok met een combinatie van aluminium en carbon

LANDSCHAP

reisboekwinkel

LANDKAARTEN REISGIDSEN ATLASSEN GLOBES
WANDELKAARTEN TAALGIDSEN FIETSKAARTEN
FOTOBOEKEN LANDENINFORMATIE REISVERHALEN

www.landschapreisboekwinkel.nl

Kleine berg 3
5611 JS Eindhoven

info@landschapreisboekwinkel.nl
T 040 256 96 53
F 040 256 96 54

Cambiance
DE ZWARTE BERGEN

Zwartebergendreef 1
5575 XP LUYKSGESTEL
tel. :0497-541373

e-mail:
zwartenbergen@cambiance.nl

Feest!

Op zoek naar een
geschikte lokatie
Wij hebben voor
feesten
mogelijkheden
voor 20 tot 300
personen.
Vraag vrijblijvend
naar de
mogelijkheden

van santvoort
eindhoven

OFFSETPRINTING • CREATION • LOGISTICS

creatie huisstijlen, grafische vormgeving,
digitale paginaopmaak, scannen van tekst en
beeld, foto/dia retouche, kleurenlitho's, full
colour uitdraaiservice, bestandsconversie,
brochures en promotiefolders, huisstijl en
direct-mail specials, periodieken en nieuws-
brieven, kantoordrukwerk, formulieren, jaar-
verslag en catalogi, foto boeken, kalenders,
verpakkingen, **bijzondere service:** mailingen,
voorraadbeheer en opslag, grafische product-
afwerking, stansen, rillen, blinddruk

bayeuxlaan 9 • 5654 AX eindhoven
expeditie: gestelsestraat 234
telefoon 040 - 251 37 01
fax 040 - 252 56 14

www.santvoort.nl • www.santvoort.com

Gelegen in een landelijke en bosrijke omgeving

Café DE HOSPES
Strijperstraat 46 - 5595 GD
LEENDE(RSTRIJP) Tel/fax 040 2061288

Groepen
Vergadering
Dropping
Feesten en
partijen
Koffietafels
Barbecue
Koud- warmbuffet

Adverteren in Olat Nieuws?

Voor prijzen en info: Theo Tromp 0495-450325

Marad Match*Maker - dé Badge*Maker

Perfekt geborduurde badges voor
een behóórljk scherpe prijs
Ook kleine oplages zéér welkom

Voor prijsopgaaf kijk op www.marad.nl
afd. (motor/scouting) óf
bel gezellig voor uitleg en prijsopgaaf naar
0416-347616 (07.30 - 21.30 ma t/m za)

OLAT-leden 10% korting o.v.v. 'Code 23/10'

Voorzitter

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7, 5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax 0413 475467, mvroosmalen@tridodsl.nl

Vice-voorzitter

Theo Tromp
Daalenbroek 32, 6002 VN Weert
0495 450325, m.h.tromp@hccnet.nl
Internet web-postmaster www.wandel-olat.org

Secretaris

Kees van Vessem
Diepmeerven 112, 5646 HC Eindhoven
040 2110413, keesvanvessem@tiscali.nl

Penningmeester

Jos van den Berselaar
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404, j.f.c.j.vande.Berselaar@freeler.nl
Banknummer OLAT 13.82.11.736
Gironummer OLAT 17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Bestuursleden**Toon van Wordragen**

J. v. Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl

Ad Verbakel

Pastoor Bogaertsstr. 12, 5469 EZ Keldonk
0413 212161, adverbakel@zonnet.nl

Paul Canters

Verdilaan 3, 5707 RG Helmond
06 16885375/0492 550154, paul.canters@hetnet.nl

Joop Wesseling

De Turfkamp 6, 5258 EN Berlicum
073 5033322, joopwesseling@hetnet.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Ledenadministratie

Jet van den Berselaar-Dreesen
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 252 4404, j.f.c.j.vande.Berselaar@freeler.nl

Startbureau

Jos van den Berselaar, 040 2524404

Boetiek

Mia Dielesen/Francien vd Laar,
040 2552742/0499 471298

Parkoersen

Ad Verbakel, 0413 212161

OLAT-verzorging

Algemeen Willem Schoonhen, 06 48783069
Overnachting Vierdaagse Hein Lenders, 06 12074473
giro 2608214

ERELEDEN

Piet Knoester, Jos Koolent†, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp en Jan van de Ven

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Piet Knoester, Theo Tromp en Jan van de Ven

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny en Bert de Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel, en Toon van Wordragen

Voorwoord

Langzaamaan gaan we weer naar het einde van het jaar, met de lange winteravonden en de feestdagen in het verschiet. Die brengen ook weer gezelligheid en warmte in huis. Je ziet nu al kerstversieringen in de winkels, alhoewel dat feest pas over anderhalve maand gevierd wordt. Maar het geeft wel al een huiselijke sfeer.

Maar voor het zover is krijgen we eerst nog de maand november. Wie dan in de tuin nog zijn laatste chrysanten heeft staan, kan een boeketje in huis halen, of had er op

2 november zijn/haar dierbaren mee kunnen gaan gedenken op het kerkhof, waar ze na een paar dagen geschitterd te hebben, afsterven en verwelken. Alles is vergankelijk, zo ook onze eerste winterserietocht in Borkel en Schaft, die al weer drie weken achter ons ligt. We mogen terugzien op een geslaagd evenement met veel en – wat belangrijker is – tevreden wandelaars. We kregen veel complimenten over de mooie routes en de goede verzorging.

Voor mijzelf was deze tocht toch heel anders dan de voorgaande. Na twaalf jaar was het de laatste keer dat ik de eindverantwoordelijkheid zou dragen voor de inkopen en de indeling van de medewerkers. Maar het was mijn eigen beslissing, en ik ben zeer blij dat we in de persoon van Piet van Buul een goede vervanger hebben gevonden, aan wie ik alles met een gerust hart kan toevertrouwen.

We zijn nu nog een aantal dagen verwijderd van de tweede winterserietocht. Deze wordt in Eersel georganiseerd op zondag 19 november. In de omgeving van dit Kempische dorp kun je ook mooie parcoursen wandelen.

Ik eindig met de bekende spreuk:

DUS AAN DE WANDEL !

Tot december,

-Marinus van Roosmalen-
Voorzitter

OLAT COMMISSIES

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen, LPS

Paul Canters (bestuursafgevaardigde), Henk Plasman
Theo Tromp, Piet van der Ree (secretaris)
Marinus van Roosmalen
Hans de Vries (wedstrijdsecretaris)
Stationsweg 136, 5611 BZ Eindhoven
06 20133971, havries@cappgemini.com

Clubreizen

Toon van Wordragen
Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl
gironummer. 70.68.01, t.n.v. OLAT-clubreizen, Weert.
Simon Willems, Jan Hendrix, Theo Bouwmans.

Kempische Wandeldagen

Mia Dielesen
Diephuisstraat 24, 5652 PA Eindhoven
040 2552742, kwdagen@dielesen.demon.nl
Joop Wesseling, (voorzitter), Hein Lenders,
Jos van den Berselaar, Ad Verbakel,
Toon van Wordragen, Jacques Smits.

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vessem, 040 2110413
Jos Scheepers, Kees van Iersel.

OLAT-Wandelwegen

Marinus van Roosmalen (b.a.),
Theo Tromp (Airbornepad)
Info: 0495 450325
Els de la Parra (Hertog Hendrikpad)
Tjeu vd Kerkhof (Graaf v Hornepad)
Ad Verbakel (Peellandpad)

OLAT-Nieuws

Redactieadres:
Busken Huetstraat 37, 5615 NH Eindhoven
olatnieuws@chello.nl
040 848 77 23

Redactie:

Peter van de Ven
Mirjam Kies
Joop Wesseling (bestuursafgevaardigde)
Marten Hogeweg (opmaak)

Verzending OLAT-Nieuws

Tjeu van den Kerkhof, Conny Nakken

Druk

Ton Niëns, Weert

Inleveren kopij

Busken Huetstraat 37, 5615 NH Eindhoven
olatnieuws@chello.nl
voor plaatsing in het decembernummer:
uiterlijk 19 november

*De redactie verwelkomt alle bijdragen van wandelaars.
Indien nodig kunnen stukken worden ingekort.
Leuke foto's kunnen wij altijd goed gebruiken.*

INHOUD OLAT NIEUWS 11

Voorwoord <i>Marinus van Roosmalen</i>	1
Van de bestuurstafel <i>Kees van Vessem</i>	2
In Memoriam	3
Prikbord	4
Onze jarigen; Ledenadministratie	5
Wandelen op Dinsdag; Rooise wandelingen; Clubreizen; Winterserie	6-7
Clubkampioenschap; agenda LPS	8-9
Centurion race op Isle of Man <i>Martijn Biesmans</i>	10-13
Sonja heeft nooit blaren <i>Mirjam Kies</i>	12
Afscheid Lichtstad Avondwandeling <i>Mirjam Kies</i>	13
Grote Rooise rondwandeling <i>Mirjam Kies</i>	14-15
Vooruitblik winterserie <i>Mirjam Kies</i>	15
Wandelen en wat ik zoal tegenkom (29) <i>Christiaan Koehler</i>	18-19
De Preikestole <i>Margriet Fischer</i>	20
Hartstocht <i>Cor Broerse</i>	21
Op weg naar Santiago de Compostela (3) <i>Anneke & Herman Lieven</i>	22-23
Winterserie vanuit Borkel <i>Ad van Asten</i>	24-27
Constant aan de wandel <i>Constant Dedel</i>	28
Schaarsbergen <i>Marion en Ben</i>	29
Wandelweekend naar de Ardennen <i>Ad van Asten</i>	29-31
Uitslag puzzel <i>Mirjam Kies</i>	32

Het bestuur van OLAT en de redactie van het OLAT Nieuws aanvaarden geen enkele verantwoordelijkheid voor de inhoud van de gepubliceerde advertenties in het clubblad van wandelsportvereniging OLAT.

VAN DE BESTUURSTAFEL

Inlopen Grenzeloze Tocht Grote gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit, zegt men. Nou willen we de Grenzeloze Tocht niet meteen als een wereldgebeurtenis aan de man brengen, maar toch werpt ze haar schaduw vooruit. Ieder jaar wordt de tocht n.l. ingelopen door een aantal leden van Milieu 2000 en OLAT. Zo ook dit jaar. Waren vorige jaren slechts een paar bestuursleden van OLAT aanwezig, dit jaar willen we meer deelnemers verwelkomen dan het gebruikelijke handjevol mensen. Ieder lid is welkom. Vandaar deze aankondiging.

Datum en tijd: zaterdag 9 december, 9.00 uur
Start: Taverne de Lossing, Lossingweg 21, B-3920 Lommel, België
Afstand: ± 15 km
Kosten: eigen consumpties

Jaarprogramma enz. Het jaarprogramma 2007 is klaar. U heeft het allemaal toegestuurd gekregen. Bovendien ligt het bij de winterseries gereed ter verdere verspreiding, evenals de strooifolders van de winterserie. Neem mee, neem mee en deel uit, deel uit als u op plaatsen komt waar potentiële OLAT-wandelaars los rondlopen. Altijd benieuwd naar het volgende nummer van OLAT-nieuws? Kijk dan even op de website. Hierop staat een web-editie van ons clubblad.

Spoorwegovergangen (2) De informatieavond over de spoorwegovergangen in de 'Driehoek de Meierij' (den Bosch-Tilburg-Eindhoven) heeft opgeleverd dat de landelijke organisaties van wandelaars, fietsers, ruiters en milieubescherming betrokken worden bij het overleg met Prorail. Eerst komt er overleg vooraf met bovengenoemde organisaties, gevolgd door een lokaal overleg met belanghebbenden per gemeente, waarna wandelaars, fietsers, ruiters en milieu zich nogmaals buigen over de voorstellen. Het eerder opgemaakte voorontwerp krijgt de status van praatpapier en niet als (bijna vaststaand) plan. Belanghebbenden krijgen het ter inzage. We houden goede moed. Wordt vervolgd.

-Kees van Vessem-

IN MEMORIAM

Line Janssen

Op 19 september hebben we afscheid moeten nemen van Line Janssen uit Uden. Ze hield veel van het wandelen en genoot er met volle teugen van, het was een deel van haar leven geworden, evenals haar geliefde Frankrijk waar ze een groot deel van het jaar doorbracht.

Ook kon ze ontzettend veel van de natuur genieten. Toen iemand het idee lanceerde om een vrouwenwandeleweekend in de Ardennen te organiseren, meldde ze zich spontaan aan.

Zo was ze.

Line was iemand die zich erg betrokken voelde met andere mensen. Ze had een groot sociaal gevoel. Zo zette ze zich met groot enthousiasme in voor de senioren in de gemeente Uden. Line is 66 jaar oud geworden en is ruim 14 jaar lid van onze vereniging geweest.

Gedurende haar ziekzijn in het laatste jaar kwam er steeds minder van wandelen, maar dit gemis werd – althans voor een deel – opgevangen door bezoeken van andere wandelaars.

Line, je hebt je weg gewandeld tot aan de andere kant van de streep.

We wensen je nabestaanden veel sterkte toe met het verlies.

*„Wandelaar, de weg dat zijn jouw sporen,
die maak je zelf door er te gaan,
achter je ligt het pad dat je niet meer hoeft te treden,
er is geen weg, alleen een kielzog in de zee.”*

(Antonio Machado)

-Kees van Vessem-

Marian Janze

Op 12 oktober j.l. is Marian Janze overleden. Marian was al langer ziek. In 2005 heeft ze nog deelgenomen aan de vierdaagse van Nijmegen en was een trouwe gast op de Ganzenheuvel. Ook toen al had ze een periode van ziek zijn achter de rug. Haar deelname aan de vierdaagse werd door sommigen als een klein wonder beschouwd. Ook dit jaar meldde zij zich weer aan voor overnachting in de Ganzenheuvel. In juni werd die aanmelding echter weer ongedaan gemaakt. De trainingen gingen niet meer zoals zij dat zo graag wilde. De vermoeidheid speelde haar parten. Zij zag daarbij de realiteit goed voor ogen en nam daardoor een verstandig besluit.

Marian was een verdienstelijk OLAT-lid. Zij is erg actief geweest bij het onderhoud van wandelwegen. Het Oeverloperpad had daarbij haar bijzondere belangstelling. Ook nam ze geregeld deel aan de clubreizen. Veel leden van OLAT en anderen zullen haar op een of andere wijze hebben gekend en zullen daardoor, ieder voor zich, bijzondere herinneringen aan haar bewaren.

Marian was ook een gelovige vrouw. In haar overlijdensbrief wordt dan ook vermeld: „In vrede kan ik mij te rusten begeven en aanstonds inslapen, want Gij alleen Here doet mij veilig wonen”. Moge dat geloof haar nu deelachtig zijn en moge zij rusten in vrede.

-Hein Lenders-

Lies van den Kerkhof

Mensen zijn net als bomen

Een familie als een bos.....

De eerste twee regels van een gedicht voorgelezen tijdens haar crematie.

Nee, Lies van den Kerkhof is er niet meer. Vreemd, een maand geleden nog gezellig aan tafel met het gereedmaken van het maandblad. Ze kon niet mee naar de vrijwilligersdag, want ze had andere afspraken. Altijd een bakkie koffie of een trappistje en de deur stond altijd open. Ze genoot er van als je even bleef buurten.

Plotseling was het voorbij, ik kreeg het bericht tijdens mijn reis, maar was blij dat ik aanwezig kon zijn bij je afscheid.

Bedankt voor je inzet voor OLAT. We zullen je gezicht missen op het inschrijfbureau.

Een boom is gevallen uit ons bos. De lege plek zal wel weer worden opgevuld, maar je zal in onze gedachten blijven.

Bedankt Lies. Rust zacht.

-Theo Tromp-

Rien de Vos

Rien de Vos kenden wij als een rustige, niet in het voetlicht tredende wandelaar. Hij was vanaf de eerste Kempische wandeldagen samen met Anna steeds van de partij. Hij woonde in Benekom en wandelde veel wandelpaden. De afstand en leeftijd van Rien werden steeds meer een probleem. Toch bleef hij lid om het wel en wee bij OLAT te volgen.

Rien is nu zijn eigen wandelpad opgegaan, dat we uiteindelijk allen zullen volgen.

Adieu Rien, tot later. Anna, heel veel sterkte met het verlies.

-Theo Tromp-

Sjef van den Berg

„Elke dag een ganzenei, dat houdt me gezond.”

Een opmerking die me altijd bij is gebleven van Sjef van den Berg. Een wandelwonder, die op 83 jarige leeftijd nog even een Kennedymars of een Mergellandroute wandelde. Elke maand stond je aan de start voor de IJzeren Manloop en liep je vooraan tijdens de clubreizen.

Je was een gezellige babbelaar. We verloren je uit oog toen Toos, je vrouw, ziek werd; je moest haar verzorgen en van het wandelen kwam niet veel meer. Na het overlijden van Toos ging het ook snel met jou achteruit, zo bleek.

Sjef, vaak dacht ik aan je als ik in de buurt van de Toom was. Nooit echter ging ik aan, nu is het te laat en heb ik spijt. Sjef, je was een fijn gezelschap tijdens onze wandelingen. Je opgewektheid zal altijd in mijn herinnering blijven. Je bent nu weer bij Toos, zorg goed voor haar.

Rust zacht Sjef. Bedankt dat ik je heb mogen kennen.

-Theo Tromp-

PRIKBORD

LONG DISTANCE WALKERS

Long Distance Walker

087	Trudy van der Meer	Pijnacker,	
088	Hugo Bonnyns	Aarschot (B)	Vos Schaffen
089	Cor Jan Klopper	Naaldwijk	wsv Haaglanden
090	Ilona Klinkendon	Barendrecht	RWV

Super Long Distance Walker

064	Trudy van der Meer	Pijnacker	RWV
065	Robert De Wolf	Sint-Niklaas (B)	RWV
066	Cor Jan Klopper	Naaldwijk	wsv Haaglanden
067	Marcelino Sobczak	Heerlen	OLAT
068	Ton Groenendaal	Rotterdam	RWV

Master Long Distance Walker

055	Trudy van der Meer	Pijnacker	RWV
056	Martijn Biesmans	Weesp	SV de LAT
057	Robert De Wolf	Sint-Niklaas (B)	RWV
058	Cor Jan Klopper	Naaldwijk	wsv Haaglanden
059	Marcelino Sobczak	Heerlen	OLAT

25x Long Distance Walker

021	Wim Freriks	Winterswijk	DIO/SV de LAT /OLAT
-----	-------------	-------------	---------------------

40x Long Distance Walker

010	Adrie Zoon	Dirksland	RWV
-----	------------	-----------	-----

50x Long Distance Walker

086	Ton Groenendaal	Rotterdam	RWV
007	Hugo Prinsen	Valkenswaard	OLAT
008	Piet van der Kroft	Gouda	RWV

75x Long Distance Walker

001	Ernst Westerhoff	Drunen	OLAT
-----	------------------	--------	------

KENNEDYWALKERS

100x Kennedywalker

001	Ad Mollen	Eindhoven	OLAT/ St. Willibroed
-----	-----------	-----------	-------------------------

50x Kennedywalker

005	Piet van der Kroft	Gouda	RWV
006	Evert van Ampting	Den Bosch	OLAT
007	Ernst Westerhoff	Drunen	OLAT

40x Kennedywalker

012.	Jan Steven Bakker	Zeist	WS'78
------	-------------------	-------	-------

25x Kennedywalker

027	Wil Ubben	Sweikhuizen	wsv Limburg
028	Math Muris	Maastricht	
029	Rob Keetlaer	Best	OLAT
030	Roland Weyers	Alkmaar	wsv EHS

031	Jan Dinnissen	Wijchen	De Posthoorn
032	Hilmar Vogts	Winsen (Duitsland)	

Gouden Kennedywalker 15x

Richard van der Pol	Amersfoort	OLAT
Mariet Douven-Mackus	Ospel	OLAT
Jack Hendriks	Veldhoven	OLAT
Ton Groenendaal	Rotterdam	RWV
Ilona Klinkerdon	Maassluis	RWV
Wim Brink	Zwolle	
Marguerite Rose	Steenwijk	FLAL
Rob Keetlaer	Best	OLAT
Arie Zoon	Dirksland	RWV
Wim Bandsma	Hilversum	WS'78
Jelte van der Zee	Vleuten	OLAT
Gerard Rasens	Maasland	RWV

Zilveren Kennedywalker

Jeanie van Steijn	Kerkrade	
Jan van Boerdonk	Sint-Oedenrode	OLAT
Jelte van der Zee	Vleuten	OLAT
Wim Bandsma	Hilversum	WS'78
Marcelino Sobczak	Heerlen	OLAT
Donny Meijerink	Haaksbergen	Wandelkring DIO
C.L. Vissers	Breda	
N. van Hassel	Rosmalen	
Jozef van der Beken	Aalter (België)	
Maria v.d. Oetelaar-v.d. Berg	Veghel	OLAT
Daan Haasdijk	Nieuwegein	vk Maarssen
J.C. van de Made	Wijchen	WIOS 81
M. Hooijmaaijers	Dongen	
J. Piet	Hoofdorp	
A. Roseboom	Duiven	

Bronzen Kenendywalker

Petra Visser	Eindhoven	wsv Brabant/ Zeeland
Wilco Smaal	Maasland	
Jan Tielenburg	Harderwijk	wsv Gelderland
Jos van Uden	Zoetermeer	
C.L. Vissers	Breda	
Leo Hollemans	Leersum	
H. Nies	Ospel	
P.M.I. Pouwels	Oss	
J.Pouwels	Oss	
Piet van Ballegooijen	Spijkenisse	
Marty Baets	Swalmen	
Arie Boertjes	Willemstad	RWV
N. van Hassel	Rosmalen	
Martijn van den Boogaard	Spijkenisse	
Silvia Berns	Nijmegen	
Gerzom Leasa	Nijmegen	
H. Bouwhuis	Lemelerveld	
Huib Bavelaar	Schoonhoven	
Marc Spierings	Tilburg	
Leo van den Boogaard	Uithoorn	

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

NOVEMBER

15	Joke Donders - Jansen	Dongen
15	Wim van de Wal	Veldhoven
15	Joyce Pauw	Heeze
16	Tonny de Vos - Ijtsma	Bennekom
18	Johan Hellings	Helmond
18	Susan Horvers	Asten
18	Lenij van Roosmalen	Sint-Oedenrode
19	Jan van Houtum	Heeswijk-Dinther
19	Ad Mollen	Eindhoven
20	Toos Schoonus	Haaren
20	Nelly Keuten - van Weert	Eindhoven
21	Frans - Joseph van den Heuvel	Best
21	Chris van der Aar	Best
22	Wil Jacobs	Sint Michielsgestel
22	Toos der Kinderen - Manders	Nuenen
22	Willy de Haas	Helmond
22	Nellie Peters - van Eersel	Lage Mierde
22	J. de Bruijne	Maarheeze
22	Willy Senders	Eindhoven
22	Nelly van Bommel	Veghel
23	Karen de Bruijne	Maarheeze
23	Frans de Wit	Waalre
23	Bert de Boer	Ommel
24	Mia van Grootel	Eindhoven
24	Othmar Glänzer	Eindhoven
25	Jan de Vries	Meijel
25	Peter Koolen	Helmond
26	Piet Selten	Mill
26	Kees van Iersel	Haaren
27	Montse Sole Murciano	Weert
27	Henk Treur	Geldrop
29	Jet van den Bersselaar - Dreesen	Eindhoven
30	Henk Aerdt	Nuenen

DECEMBER

1	Hans van Sprang	Elst (Gld)
1	Mario van de Kruis	Heeze
2	Inge van Egmond	Breda
2	Adri Hagens - Stam	Geldrop
2	Wim Koenders	Erp
2	Pieter van de Mortel	Deurne
3	Piet van Dongen	Eindhoven
3	Liedeke Verhagen	's-Hertogenbosch
3	Onne van der Kraan	's-Hertogenbosch
3	Anja van de Wetering	Maassluis
4	Anneke Lieven	Berlicum NH
4	Hugo Prinsen	Valkenswaard
4	Lineke van der Gaag	Eindhoven
4	Jan van Eck	Sint-Oedenrode
4	Bep van den Elzen - Ermers	Volkel
4	Marian Latijnhouwers	Sint-Oedenrode
4	Anne van Gerwen	Deurne
5	Petra de Rooij	Breda
6	Betsie Geerts	Gemonde
6	Francina van de Laar	Son

7	Hans Weel	Helmond
9	Wil van Coenen	Vught
9	Marieke van Ginkel - van Dam	Zwijndrecht
10	Ben Jamry	Oirschot
10	Arie van Veen	Valkenburg
10	Ingrid Balk	Eindhoven
10	Ben Giesen	Helmond
11	Alexandra van der Wulp	Uden
12	Ger Heupink	Lieshout
12	Riet van der Linden	Beek en Donk
12	Henk Wissink	Weert
12	Lydia del Prado - Maassen	Eindhoven
13	Marina Kivits-Hermes	Sint-Oedenrode
14	Noud Wijn	Eindhoven
14	Riek van Hattum	Weert

LEDENADMINISTRATIE

Jet van den Bersselaar-Dreesen,
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404, j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht u bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij u dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij de inschrijving.

AANMELDING

Dhr. Rinus Ars
Heydaalweg 17, 5616 ST Eindhoven

Dhr. en Mevr. Ludwig en Hanneke Eggermont - van Os
De Speldenmaker 19, 5506 CE Veldhoven

Mevr. Jannet van Kleeff - Vissers
Pr. Der Nederlandenstraat 8, 3151 SE Hoek van Holland

Dhr. Geert Hendriks
Laan van Mariëndael 22, 5492 GB Sint-Oedenrode

OVERLEDEN

Mevr. Line Janssen
Leeuwerikweg 45, 5402 XA Uden

Mevr. Marian Janze
Beatrixstraat 1 B, 2964 BA Groot Ammers

Mijn vrouw
Lies van den Kerkhof-Souts
is op 28 september 2006 vrij plotseling overleden.
Voor al uw blijken van medeleven zeg ik U heel hartelijk dank. Het is een grote steun voor ons.

Tjeu van den Kerkhof
kinderen en kleinkinderen

WANDELEN OP DINSDAG

Alweer zo'n acht jaar geleden is het initiatief genomen om door de week wandelingen te organiseren, met als doel het plezier in het wandelen te stimuleren. Aanmelden of afmelden hoeft niet, je doet mee als je zin/tijd hebt.

Dat dit aanbod in een behoefte voorziet bewijst de enthousiaste deelname. Om de 14 dagen vertrekt er op dinsdag om 10.00 uur 's morgens een groep van gemiddeld 35 wandelaars om met elkaar zo'n 20 km of méér te wandelen in een lekker tempo.

Het café van vertrek is om ± 09.30 uur open en heeft de koffie/thee klaar. Rond 15.30 uur zijn we weer terug bij het vertrekpunt.

Hoewel er rond lunchtijd meestal een rust in een café is, eten we de meegebrachte boterhammen in de natuur op.

Wie zin heeft om mee te doen hoeft alleen maar op tijd bij het vertrekpunt te zijn, natuurlijk met eten en drinken voor onderweg. Behalve de gebruikte consumpties zijn er géén kosten aan de wandeling verbonden. Wel is het gebruikelijk dat iedereen na twee maal meegewandeld te hebben lid wordt van OLAT.

Er zijn een aantal vaste deelnemers die een structurele bijdrage leveren aan het programma. Hierdoor wordt het leuk en afwisselend en kunnen we van de Brabantse en Limburgse natuur in al zijn variaties genieten.

Wij wensen u veel wandelplezier en wie weet tot ziens.

Vanzelfsprekend loopt iedereen voor eigen risico mee.

Méér informatie?

Truus van Vessem 040 2110413 truusvanvessem@tiscali.nl

Jos Scheepers 0495 535848 jos.scheepers@planet.nl

Kees van Iersel 0411 621706

WINTERPROGRAMMA 2006/2007

Datum	Route	Startpunt
21 nov	Bult en Slingerroute	Café 't Aambeeld, 0492 537035 Dorpsstraat 38, 5708 GJ Stiphout
5 dec	Sinterklaasocht	Jacobushoeve, 0497 592059 Jan Smuldersstraat 4, 5512 AZ Vessem
19 dec	Langs de Oude Toren	Grand Café La gare du sud, 040 2950057 Station NS (trap op) 5611 AC Eindhoven
2 jan	Duinenroute	Café de Heeren Jansen, 0411 643430 Torenstraat 6, 5268 AT Helvoirt
16 jan	Buitenlandroute	Bung.park Het Vosseven, 0495 561114 Lochtstraat 26, 6039 RV Stramproy
30 jan	't Versailles van Tilburg	De Kivietshoeve, 013-557051 Nijkerkstraat 1, 5045 MC Tilburg
13 feb	Over de Meulenhai	Gasterij het Spitje, 0492352817 Past. de Winterstraat 18, 5731 EJ Mierlo
27 feb	Rondom 't Kapelleke	Brasserie Kleijn Speijck, 013 5282263 Bosweg 140, 5062 SH Oisterwijk

ROOISE WANDELINGEN

OLAT seniorenwandegroep Sint-Oedenrode

Elke dinsdag starten wij om 10.00 uur voor een fikse wandeling op een bepaald punt in Sint-Oedenrode.

We wandelen ongeveer twee uur. Iedereen kan in zijn eigen tempo wandelen.

Er zijn 5 startpunten:

Den Toel	Pastoor Smitsstraat 4, Olland
Den Beckart	Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
't Riethof	Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
Oud Rooy	Markt 13, Sint-Oedenrode
Vresselse Hut	Vresselseweg 33, Nijnsel

PROGRAMMA 2006

Datum	Startpunt
14 nov	Den Beckart
21 nov	't Riethof
28 nov	Oud Rooy
5 dec	Den Toel
12 dec	Den Beckart
19 dec	't Riethof
2 jan	Den Toel
9 jan	Den Beckart
16 jan	't Riethof
23 jan	Oud Rooy
30 jan	Vresselse Hut

Deelname voor OLAT-leden is gratis, dit op vertoon van hun OLAT-clubpas. Niet-leden betalen 1 euro. Dit kan contant of via een strippenkaart.

Vanzelfsprekend wandelt iedereen voor eigen risico mee.

Meer informatie:

Marinus van Roosmalen 0413 475467 of
Betsie van Mil 0413 475454

CLUBREIZEN 2006

Zaterdag 28 okt GR 573 Brug Belleheid – Theux 24 - 17 km

Inschrijven: minimaal een maand van tevoren met vermelding van: tocht, aantal personen, opstapplaats, afstand.
Gironummer 706801 t.n.v. OLAT-clubreizen te Weert

Inschrijfgeld:

Weekend: leden € 55,00; niet leden € 65,00

Dagtocht: leden € 19,00; niet leden € 23,00

Prijzen zijn onder voorbehoud!

Na-inschrijvers kunnen alleen mee als er nog plaats is.

Indien men op de woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft gehad, kan men informeren van woensdag- tot vrijdagavond of er nog plaats is.

Afmelden: Bij verhindering zal, indien dit uiterlijk 10 dagen voor de tocht is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht of (na aftrek van € 1,10) worden teruggestort. Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of teruggestort.

Opstapplaatsen:

Eindhoven NS (Fuutlaan) 07.35 uur

Weert NS 08.10 uur

Bij voldoende belangstelling ook in: Sint-Oedenrode, Son, Leende, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren en Nederweert.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Toon van Wordragen, Juliana van Stolbergstraat 10,

6006 ZM Weert, 0495 537775

toon.van.wordragen@hetnet.nl

40^e/41^e WINTERSERIE

Startbureau: Geopend vanaf 07.15 uur voor koffie.
Inschrijving vanaf 07.30 uur.

Kosten:	10 en 15 km	€ 2,60
	20 km	€ 3,10
	30 km	€ 3,50
	40 km	€ 3,50
	60 km	€ 4,00

Korting voor OLAT-leden € 2,00 op vertoon lidmaatschapskaart. Korting voor wandelbondsleden € 0,50, alleen op vertoon lidmaatschapskaart. Voor elke startplaats krijgt u een aparte sticker voor in het wandelboekje.

Nordic Walking 10-15-20 km start om 11.00 uur
30-40 km om 09.30 uur

Informatie: Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax +31(0)413 475467
of +31(0)495 450325
winter@olat.nl, www.olat.nl

AGENDA

19 november 2006	Eersel	
	Café 'Het Vierspan'	
	Eikenburg 1, 5521 HZ	
Afstanden/starttijden	40-30 km	08.00-09.30 uur
	20-15-10 km	09.00-12.30 uur
Sluiting	10-15-20-30-40 km	17.00 uur
21 januari 2007	Soerendonk	
	Restaurant 'de Valk'	
	Dorpstraat 35, 6027 PH	
Afstanden/starttijden	40-30 km	08.00-09.30 uur
	20-15-10 km	09.00-12.30 uur
Sluiting	10-15-20-30-40 km	17.00 uur
11 februari 2007	Casteren	
	Café 'den Bels'	
	Zandstraat 1, 5529 AP	
Afstanden/starttijden	40-30 km	08.00-09.30 uur
	20-15-10 km	09.00-12.30 uur
Sluiting	10-15-20-30-40 km	17.00 uur

LANGE AFSTAND, PRESTATIE EN SNELWANDELEN

Stand OLAT-clubkampioenschap per 23 oktober 2006

OLAT-leden moeten zich binnen 2 dagen na het volbrengen van de tocht melden bij: Ad van Asten 0499 47 37 67 of: a.asten1@chello.nl

1	Marcelino Sobczak	18015	40	8	Mariette v Ampting	2120	74	Louis Claassen	610	
2	Ernst Westerhoff	16635	41	9	Nicole Nacken	1940		Theo Tromp	610	
3	Hugo Prinsen	13350	42		Peter Koolen	1890		Hans van Grol	610	
4	Wim Freriks	12640	43		Jan Warrink	1870		Frans van Horrik	610	
5	1 Hanny Klumpkens	10250	44		Ronald Iliohan	1770		Henry Gerrits	610	
6	Gerrit van Haandel	9560	45		Jack Hendriks	1710		Wim Brooymans	610	
7	Hans de Vries	9045	46	10	Janny den Braber	1580	80	18 Sonja Arfman	600	
8	Rolf Craanen	7670	47		Piet van Buul	1530	81		Ron Timmermans	575
9	2 Connie Raijmakers	7620	48		Jan Dinnissen	1440	82	19 Mieke Raaijmakers	515	
10	Huub Raijmakers	7505	49		Marco v Heel	1430	83	20 Caroline Dinnissen-Vernie	360	
11	Frances Rouppe vd Voort	7250	50		Wil Timmermans	1420		Wesley vd Gouw	360	
12	3 Carry Ombelet	6785	51		Wim vd Wittenboer	1405		Rien v Ginkel	360	
13	Mart Douven	6630	52		Piet Bernaerts	1365		Henk Frijters	360	
14	Wim van Gemert	6100	53		Ben Duin	1330		Willem Steenbakkers	360	
15	Erik Dikken	4835			Hans van Ginkel	1330		Fred Fisser	360	
16	Henk Vink	4530	55		Ad Verbakel	1290		Jos Raaijmakers	360	
	Hans Pranger	4430			Cor v/d Heijden	1290		Jan van der Zanden	360	
18	Boetje Huliselan	4410	57	11	Maria vd Oetelaar	1220	20	Riet Emans	360	
19	Jelte van der Zee	4300	58	12	Doortje vd Akker	1135		Peter vd Ven	360	
20	Rob Keetlaer	4210	59		Kees Punselie	1110	20	Corry Nettekoven	360	
21	Sjef Koolen	4015	60	13	Maria van Hoek	1080		Ted Liebrechts	360	
22	Claude Herman	3540	61	14	Josee Schimmel	970		Louis Vernie	360	
23	4 Coby Visser	3360			Jan van Houtum	970		Hans Bontekoe	360	
24	Gerrit Arfman	3220	63		Frits v Duijnhoven	835		Frans Smits	360	
25	Frits Mennen	3190	64		Jan Vogelsangs	735		Jan van Boerdonk	360	
26	5 Mariet Douven	3020	65		Bart Lutke Schipholt	725	99	Henri Floor	350	
27	Rini Welten	2770	66		Theo Gijzen	720	100	Rien Taks	270	
28	Klaas Bakker	2755			Andre Loos	720	101	Tony van Duijn	250	
29	6 Anja van Kempen	2620			Wim Coolen	720		Wiebe Boverhoff	250	
30	7 Henny van de Haring	2495			Gerrit Legierse	720		Geert van Dijk	250	
31	Ad Mollen	2445	15		Monique Barten	720		Tjeu vd Kerkhof	250	
32	Theo Klanke	2430	71	16	Jeannette v Boerdonk	680	23	Nelly van Bommel	250	
33	Gerard Meeuw	2410			16 Jans v Griethuizen	680		Ton van Dijk	250	
34	Kees Lambregts	2365	73		Henk Plasman	625	107	24 Mirjam Kies	50	
35	Paul Canters	2335								
	Co Tops	2335								
37	Evert v Ampting	2260								
38	Kees Mol	2160								
	Peter Rijkers	2160								

Programma OLAT clubcompetitie '06

Datum	Plaats	Cat.	Afstand	Punten
17-nov	Horst	Eur	100-75 km	430-300
19-nov	Rotterdam	W/P	10 km*2)	*)best of 3 schema
3-dec	Rotterdam	W/P	10 km*3)	*)best of 3 schema
15-dec	Houffalize B	L.A.	110 km	500

*)Voor de winterserie W/P tochten van RWV geldt: alleen beste tijd jan/mrt telt mee; alleen beste tijd nov/dec telt mee.

Agenda snelwandelwedstrijden en prestatietochten

Datum	Plaats	Vereniging	Informatie
19 nov/3 dec	Rotterdam	RWV	Winterserie RWV, 1 tot 10 km snelwandelen + 10 km prestatiewandeltocht, Langepad. Start 11.00 uur. Inschrijven bij start. Nadere info: Hans van der Knaap: 010 -466 20 15 of Gijs den Ouden: 0181 - 624046 of www.rotterdamsewandelsportvereniging.nl
16 dec	Dronten	Flevo Delta	Houtwijkkerstloop, 10 km snelwandelen. Start 13.00 uur. Inschrijven t/m 12 december via www.inschrijven.nl . Nadere info: 0321 - 313448 of www.houtwijkkerstloop.solcon.nl
16 dec	Düsseldorf	DSV 04	2, 3 en 5 km LTU-arena-Strasse 1. Start resp. 12.00, 13.50 en 15.20 uur. Nadere info: Hans de Vries.

Nederlands en Belgisch kampioenschap 50 km snelwandelen

Op 1 oktober organiseerden wsv Hart van Brabant en RWV het Nederlands en Belgisch kampioenschap snelwandelen in Tilburg. Daarnaast werden snelwandelwedstrijden over kortere afstanden georganiseerd.

De regelmatige race van Marcelino

Net als vorig jaar werd Pedro Huntjens weer Nederlands kampioen en eiste Victor Mennen het zilver op. Het brons ging naar Theo Koenis.

Van OLAT deed Marcelino Sobczak mee. Hij debuteerde op dit kampioenschap. De eerste helft van de race liep hij samen met zijn trainer Fred Röhner. Fred zag er op toe dat Marcelino niet te snel van start ging. Zij liepen samen een zeer regelmatig tempo. In de tweede helft was Fred genoodzaakt een stapje terug te doen en moest Marcelino zelf het gekozen tempo handhaven, hetgeen hem goed afging, resulterend in een mooie eindtijd van 5:35:16. Goed voor een vijfde plaats op het NK, vlak achter Marcel Bunschoten en voor Frank van der Gulik.

De comeback van Henk

Op de 10 kilometer waren 2 OLAT-leden van de partij: Henk Plasman – uitkomend voor Gen. Michaëlis – en Boetje Huliselan. Na een lange tijd niet meer aan snelwandelwedstrijden te hebben deelgenomen was Henk weer van de partij. Het was duidelijk dat Henk het snelwandelen nog niet was ver-

15/16 december 2006

HOUFFALIZE - PLOMBIÈRES 110 km

Opgave voor een gezamenlijke reis met personenbusje(s)
Kosten OLAT-leden : ca. € 65,- ; niet-leden € 70,-
Vertrek vanuit Eindhoven omstreeks 14 of 15.00 uur
Start is om 18.50 uur van Lycée Fabiola te Houffalize
Nadere informatie en opgave reis vóór 15 november bij
Theo Tromp m.h.tromp@hccnet.nl 0495 45 03 15

leerd. Hij eindigde in een goede 56 minuten op een tweede plaats achter Dirk Bogaert.

Boetje Huliselan, die nog steeds kampt met de naweeën van een blessure als gevolg van een verkeersongeval begin dit jaar, kwam enkele minuten later als vierde over de streep.

Twee OLAT-leden op de 5 kilometer

Hier waren Klaas Bakker en Carry Ombelet actief. Klaas streed samen met Ad van Oyen om de eerste plaats. Hetgeen net in het voordeel van Ad werd beslist. Carry Ombelet en Jordi Huntjens – de zoon van Pedro – streden samen om de derde plaats. Hierbij moest Carry de eer aan Jordi laten.

Wellicht dat de Kennedymars die Carry en Marcelino ruim 24 uur hiervoor samen hebben gelopen nog een rol heeft gespeeld.

Nederlands en Belgisch kampioenschap 50 km snelwandelen 1 oktober 2006 in Tilburg

	NK	Naam	Geb.	Nat.	Vereniging	Tijd	Km/u
1	1	Pedro Huntjens	1967	NL	Unitas	4:48:42	10,4
2	2	Victor Mennen	1963	NL	Unitas	5:05:09	9,8
3	3	Theo Koenis	1951	NL	Sv de LAT	5:08:33	9,7
4		John Constandinou	1972	Cyp	Birchfield	5:20:45 ¹⁾	9,4
5	4	Marcel Bunschoten	1978	NL	Sv de LAT	5:32:29	9,0
6	5	Marcelino Sobczak	1968	NL	OLAT	5:35:16	8,9
7	6	Frank van der Gulik	1977	NL	Sv de LAT	5:36:32	8,9
8		Frank Buytaert	1971	B	Olse	5:39:32 ²⁾	8,8
9	7	Rob Frielink	1946	NL	RWV	5:50:14	8,6
10	8	Fred Röhner	1950	NL	Unitas	5:53:25	8,5

¹⁾ Cypriotisch record ²⁾ Belgisch kampioen

10 km snelwandelen, 1 oktober 2006 in Tilburg

	Naam	Geb.	Nat.	Vereniging	Tijd	Km/u
1	Dirk Bogaert	1958	B	ACME	53:48	11,2
2	Henk Plasman	1957	NL	Gen. Michaëlis	56:17	10,7
3	Ronald Maas	1987	NL	RWV	56:47	10,6
4	Boetje Huliselan	1955	NL	OLAT	58:40	10,2

5 km snelwandelen, 1 oktober 2006 in Tilburg

	Naam	Geb.	Nat.	Vereniging	Tijd	Km/u
1	Ad van Oyen	1944	NL	av Weert	31:20	9,6
2	Klaas Bakker	1937	NL	OLAT	31:35	9,5
3	Jordi Huntjens	1995	NL	Unitas	37:38	8,0
4	Carry Ombelet	1971	NL	OLAT	38:04	7,9

De 100 mijl/24 uurs Centurion race

Na de geslaagde proef te Schiedam voor het Continental Centurionschap wachtte nog de echte race en deze naderde behoorlijk rap. Alhoewel ik vlak na Schiedam zei dat ik iets dergelijks nooit en te nimmer meer zou doen, veranderde dit twee dagen later al in 'misschien' en nog wat later was ik aangemeld voor de 100 mijl/24 uurs Centurion race, die dit jaar werd gehouden op het Engelse Isle of Man. De organisatie was in handen van de Isle of Man Veteran Athletes Club, waar niets op aan te merken viel, zo zou blijken.

Voor het Nederlands/Belgische team zou OLAT de verzorging voor haar rekening nemen, al dan niet in combinatie met de reis. Zelf verkoos ik het vliegtuig boven de reis per auto/boot. Later zou ik me bij het team voegen en overnachten in hetzelfde hotel; echter de hotelier had een fout gemaakt. De overnachting met mijn wandelcoach viel hierdoor in het water en ik moest op zoek naar iets anders. Dit werd uit-

eindelijk het Welbeck Hotel, op steenworp afstand van het door Theo Tromp besproken St Heliers Hotel.

De hoteleigenaar stond op scherp en meldde per e-mail dat hij had gezien dat ik ging deelnemen aan de race. Zelf bleek hij ook mee te doen. Dit verschafte me sowieso 10% korting maar belangrijker: ik had een slaapplek en daarmee was alle onzekerheid verdwenen – nou ja, alle, er stond nog wat op het programma....

'Man to Man'

Mijn pa zette me donderdagochtend vroeg af op Schiphol, om naar Londen Gatwick te vliegen. Eenmaal daar moest er in rap tempo worden overgestapt en na grofweg een uur landden we op het prachtige Isle of Man. Even later was ik in een dubbeldekker op weg naar Douglas. Onderweg zag ik direct al dat het eiland zeer fraaie natuur te bieden heeft, en baalde er eigenlijk van dat we niet één grote ronde over het eiland konden lopen in plaats van 131 rondjes over een atletiekbaan.

Na nog een taxirit meldde ik mij bij de receptie van het Welbeck Hotel. Na een kort bezoek aan mijn kamer, die er puik uitzag, ging ik wat inkopen doen en tegelijkertijd het eiland verkennen. Het hotel bevindt zich op 100 meter afstand van de prachtige promenade en dus kon ik een lekkere strandwandeling maken, gevolgd door een caférust, en ter plekke genoot ik van een pint Carling. Later in de middag ontmoette

ik eindelijk de hoteleigenaar, Michael George, die mij vroeg of ik zin had in een wandeling. Dit leek mij een goed idee: zo konden we sportervaringen uitwisselen.

Eerst zijn we bij zijn huis langs geweest, aangezien Michael zich nog moest omkleden. Ik kon hier even een blik werpen op zijn prijzenkast en wist direct al dat deze man niet makkelijk te kloppen zou zijn: 3 uur en 1 minuut over de Londen Marathon is niet misselijk en daarnaast had de man behoorlijk gepresteerd tijdens de Parish Walk van 85 mijl die ook op dit eiland gehouden wordt.

In gezelschap van zijn zoontje Terence op de fiets, wandelen we naar het National Sports Centre om het parcours te verkennen. We verlieten het maar weer gauw omdat we twee dagen later 131 keer het rondje zouden gaan afleggen, je moet er toch niet aan denken.... Met nog een leuk ommetje gingen we weer richting hotel waar ik heerlijk ging dineren. We bleken precies op tijd te zijn teruggekeerd want de regen

kwam met bakken tegelijk uit de lucht vallen. Dit maakte me met het oog op de wedstrijd nog nerveuzer, maar goed, het is nog geen zaterdag. Om het toch van me af te zetten vertrok ik naar de Queens pub om een afzakkertje te pakken, gevolgd door een uitstekende nachtrust.

De volgende dag stond ik redelijk vroeg op voor mijn eerste Engelse ontbijt – echter wel een continental breakfast voor deze Continental Centurion, aangezien ik geen vette worsten en gebakken vis op dat vroege tijdstip door mijn strot krijg, die geur alleen al zeg!

Toevalligerwijs liep ik even later het Nederlands/Belgische team tegen het lijf, vlak voor hun hotel. Zij gingen die dag een rondtrip maken met gevarieerd openbaar vervoer; een dagticket kostte maar 10 Engelse ponden. Ikzelf besloot te voet te gaan en met een kleiner deel van het eiland genoeg te nemen. Mijn wandeling ging richting de Sea Terminal en daar verder de heuvels op, waar je op een zeer mooie route langs de ruige kust uitkomt. Het eerste dorp bleek te bestaan uit één huis of zo iets en mijn geplande lunch ging dus mooi niet door. Ik besloot terug te keren want teveel kilometers zou weleens vragen om problemen kunnen zijn. De wedstrijd kwam nu echt dichtbij.

De details van mijn diner zal ik u besparen, wel wil ik verklappen dat ik de

naam van KFC direct zou veranderen in Kentucky Unfried Chicken. De kippen kregen weer vleugels, zal ik maar zeggen.... Geen goede voorbereiding en maar hopen op het beste. Vlak voor het slapen gaan probeerde ik nog het één en ander voor te bereiden. Maar zelfs de wedstrijdchip kostte me een uur voordat 'ie op mijn schoen zat. Geslapen werd er niet veel, en de wedstrijd moest en zou beginnen, ik werd er gek van!

The Race !

Eindelijk was de dag van de race aangebroken. Ik ging uitchecken omdat ik de volgende nacht niet zou slapen maar

'harken' om Piet z'n woorden te gebruiken, en wel op het circuit van het NSC. De hoteleigenaar gaf me omstreeks half 11 een lift naar de start/finish-locatie; zelf zou hij later komen. Zodoende hield ik nog zo'n dikke drieëneuhalf uur over om een heleboel punten op de i te zetten en bij te praten met andere Nederlanders en Belgen: Ties van den Berg, Erik Dikken, Frank van der Gulik, Leo Houben, Co de Jong, Piet van der Kroft, Frans Leijtsens, Marcelino Sobczak, Hedwig VandePutte, Jaap Visser, Hans de Vries en Robert de Wolff. Nadat ik in wedstrijdtenue was omgekleed ging ik naar buiten. Het zag het er erg triest uit en het regende behoorlijk. Echter vlak voor de start was het droog en brak de zon zelfs door. Eindelijk werd het startschot gegeven en begonnen de 76 lopers aan minstens 131 rondjes van 1.22 km. Mede op advies van Ties deden we het eerst vrij rustig aan. De eerste uren hadden we flink wat plezier. De sfeer was ontiegelijk goed en ik merkte echt verschil met een dergelijke wedstrijd in Nederland.

Je voelt gewoon dat het hier veel meer leeft en dat maakt het lopen er makkelijker op.

De snellere lopers hadden al gauw een ronde of meer voorsprong, wat ik goed in de gaten kon houden op zo'n korte ronde. Voor mezelf was het zaak om de 100 mijl binnen de 24 uur te lopen. Gezien het feit dat dit mijn eerste keer in Engeland was wilde ik niet al te veel risico nemen, alles wat sneller zou zijn was mooi meegenomen. Zo zag het er ook een lange tijd naar uit, met de kanttekening dat de wedstrijd nog 'vers' was.

Na een uur of zes besloot ik alleen verder te gaan. Ties en ik hadden er toen ruim 48 km op zitten en lagen goed op schema. Inmiddels begonnen de lopers van de 20 Mile Stroll zich langs het parcours te verzamelen, zo'n 110 deelnemers die om 10 uur 's avonds van start gingen. Het werd dus nog drukker op de baan. Qua techniek zaten hier zeer

sterke lopers bij van wie de Nederlanders nog wat kunnen leren! Dit zorgde tevens voor wat afleiding. Halverwege vond ik het wel even tijd voor een 'mini-break'. Met 10 uur en 18 minuten op de klok had ik het rustiger aan gedaan dan in Schiedam en hopelijk zou dit later zijn vruchten afwerpen. Na 20 minuten vond ik het welletjes en trok snel een trainingsjack aan om vervolgens weer te starten, nu gewapend met stevige punkrock. Het ging weer erg lekker. De 'mini-break' had me goed gedaan en kwam ook het tempo ten goede. Even later kwam ik naast de sterk lopende Sue Biggart te lopen. We raakten in gesprek en liepen zo aardig wat rondes samen. Zij had mij inmiddels al een keer of wat op een ronde gezet maar het was gezellig en bovendien weerhield het me ervan om weer langs de kant te gaan zitten. Inmiddels was de laatste deelnemer van de 20 Mile Stroll ook gefinisht en was het aanzienlijk rustiger op het parcours. Na een aantal koffiepauzes kwam mijn schema nog steeds niet

in gevaar en werd het inmiddels weer licht, hetgeen de meeste lopers als prettig ervaren.

Helaas was mijn iPod leeg - of beter gezegd de batterij - en moest ik helaas zonder muziek verder; het tempo donderstraalde in elkaar. Op een gegeven moment begon de organisatie zo af en toe eens met het omroepen van onze posities. Ik dacht te horen dat ik in ronde 118 zat maar een ronde later bleek dit 111 te zijn, een forse tegenvaller. Later kwam ik opnieuw Sue Biggart tegen, die geen tempo meer kon maken en mij vroeg haar de laatste vijf rondes te helpen. Omdat ik zelf vaak de neiging had om weer gezellig bij de OLAT-verzorging te gaan zitten, diende dit een dubbel belang en schroefde ik het tempo behoorlijk op naar een dikke 8 per uur, steeds controlerend of Sue kon volgen. Aangemoedigd door haar coach Charlie Weston ging het hard en vlogen de rondes voorbij. Nu ging de bel voor

Sue en dit betekende voor haar nog één rondje. Tijdens het passeren van de mat was ik voor mijn gevoel ook gefinisht maar de realiteit was anders: ik moest er nog elf!!!

Dit waren wel de zwaarste 13 kilometers van de hele race. Maar goed, iedereen moet ervoor werken en je krijgt ze niet voor niets. Marcelino Sobczak, Frank van der Gulik en Frans Leijtsens waren al binnen toen ik zelf als vierde Nederlander over de finish ging. Met 22 uur en 13 minuten verbeterde ik mijn tijd van Schiedam met circa 3 kwartier en ik ben hier zeer content mee.

Vanaf de tribune volgde ik met Frans de overige deelnemers. Na enige tijd meldde Ties zich bij ons en zagen we Jaap en Leo vlak na elkaar over de mat gaan. Ook Erik liep een goede race, hij hield Piet net achter zich. Hedwig maakte het weer zeer spannend door een kleine 5 minuten voor de limiet te finishen. Co de Jong en Hans de Vries haalde de limiet helaas niet.

De prijsuitreiking duurde voor mijn gevoel superlang, maar ook dit hoort ➔

Sonja heeft nooit blaren, opa Gerrit wel

Een 12-jarige die een Euraudax-tocht van 75 kilometer uitloopt – en ook nog zonder noemenswaardige problemen. Volwassen wandelaars vinden dit een buitengewone prestatie, maar Sonja Arfman zelf blijft er heel nuchter onder. In Leusden was ze in het weekend van 7 en 8 oktober de enige jeugdige deelneemster op deze afstand. „Er deed nog wel één ander kind mee, maar dat was op de 25 kilometer”, vertelt ze. Het was de eerste keer dat ze zo’n grote afstand liep. Haar oude record lag op 50. Een flinke verbetering dus!

Sonja woont in Tiel en wandelt elk weekend minstens 40 kilometer met haar opa Gerrit, die in een dorpje vlakbij Tiel woont. „Hij zoekt alle tochten uit, en soms mag ik er zelf een uitkiezen. Het liefste ga ik ergens heen waar heuvels zijn en bossen, want dat vind ik het leukste. We komen overal, we zijn pas ook in Berg en Dal geweest. Maar meestal weet ik niet precies waar we lopen.”

Sonja en haar opa wandelen allebei nog niet zo lang. Anderhalf jaar geleden is Gerrit Arfman ermee begonnen. Na een paar keer wilde zijn kleindochter ook wel eens mee, vertelt hij. „En toen was het klaar. Ze wil nu overal mee naartoe en dat gaat prima. Ze haalt gemakkelijk 6 km per uur.”

Gerrit is maar wat trots op zijn sportieve kleindochter. „Regelmatig vragen mensen aan mij ‘doet dat kind ook mee?’ Jazeker! En dan zijn ze heel verbaasd over de afstanden die ze loopt. Sonja heeft in ruim een jaar meer dan 1700 kilometer gewandeld en ze kan intussen gerust een Kennedymars lopen. Zij heeft nooit blaren, ik wel. Ook herstelt ze heel snel. Een energie dat ze heeft, dat hou je niet voor mogelijk!”

Dat je op de langere tochten ook ‘s nachts moet lopen, is voor Sonja geen enkel bezwaar. Integendeel: „Ik vind het ‘s nachts juist leuker. Niet zo druk en minder warm.” Maar in het donker zie je toch helemaal niks? „Ja, dat zegt mijn opa ook altijd!” Sonja boft, want ondanks dit verschil van inzicht staan er regelmatig nachttochten van 50 km op het programma. „Dan start je om 23.00 uur en kom je tegen de ochtend aan de finish.”

Dat Sonja en Gerrit zich in Leusden in-

schreven voor de 75 km kwam eigenlijk door de organisatie van de zogeheten Dondersloop. Gerrit: „We hadden eerst de 50 km willen doen en als dat goed ging de 25 km er achteraan. Maar dat ging niet; wel andersom. Dus toen hebben we gezegd ‘dan maar meteen de 75’. Het gekke is dat die tocht minder zwaar was dan de 60 km in Berg en Dal de week erna. Dat heuvel op, heuvel af is ontzettend vermoeiend.”

Naast de georganiseerde tochten loopt het tweetal ook lange-afstandspaden. Afgelopen winter voltooiden ze in etappes het Airbornepad.

Zijn er nog dingen waar Gerrit extra op moet letten als hij met zijn kleindochter op pad gaat? „Eigenlijk niks speciaals”, zegt Gerrit. „Als ik merk dat Sonja moe wordt, nemen we iets langer rust, maar dat is zelden nodig. Ze heeft ook goeie schoenen en sokken.”

De bijzondere band tussen opa en kleindochter wordt door het wandelen nog verstevigd. Op hun lange tochten hebben ze altijd genoeg om over te praten. „Meestal over mijn dieren”, zegt Sonja. Die heeft ze dan ook een heleboel. Om te beginnen een paard – “van opa gehad” – en drie geiten, die bij haar grootouders in de wei staan. En in haar eigen huis heeft ze honden, een cavia, een konijn en een stel hamsters.

In haar klas is Sonja is de enige die wandelt. „Op school vertel ik er wel eens over. Dan zeggen ze: ‘je bent gek!’”

-Mirjam Kies-

→ erbij. Sean Hands was inmiddels hersteld (zij moest na het finishen even aan het gas) en nam de eerste prijs in ontvangst. Sandra Brown was tweede. Op plaats 3 was Sue Biggart geëindigd, als snelste debutant. Marcelino Sobczak behaalde een zeer fraaie vierde plaats en kreeg tevens een prijs voor het winnen van de 24 uur. Frank van der Gulik ontving de Bill King Memorial Trophy voor de jongste finisher. Afgezien van het feit dat Jaap Visser weinig concurrentie had voor de Eddie McNeir Trophy flikte hij het toch maar weer, en wel voor de vijfde keer op rij!!! Aanvankelijk leek ik niet in de prijzen

gevallen te zijn, behalve dan de Centurionspeld nummer 1037. Maar er was toch nog een verrassing: Sue gaf mij een felgekleurde tas met daarin vier Nederlandse versnaperingen en een leuke kaart, als dank voor de aanmoediging.

Direct na de prijsuitreiking reden we met een goedgevulde taxi naar onze hotels. Bij het Welbeck Hotel nam ik afscheid van de rest. Gelukkig kon ik nog tot dinsdag blijven. Uitrusten, nagenieten van dit geweldige evenement en van deze korte maar zeer krachtige vakantie, niet normaal gewoon!!! Ter afsluiting nam Michael George mij

vlak voor vertrek nog mee voor een rit over het eiland om een behoorlijk deel van de Parish Walk te zien. Toen wist ik het zeker: ik ga in juni terug om hieraan deel te nemen.

Voor mij was dit de mooiste ervaring uit mijn wandelsportcarrière. Ik wil dan ook OLAT met de uitstekende verzorging, het Nederlands/Belgische team en tenslotte de organisatie zeer bedanken. Voorts kijk ik uit naar de Centurion-reünie die hopelijk snel zal volgen.

-Martijn Biesmans-
Foto's: Theo Tromp

AFSCHEID VAN DE LICHTSTAD AVONDWANDELING

Op 7 oktober, tegen middernacht, kon Jos van den Bersselaar voor de allerlaatste keer de balans opmaken van de Lichtstad Avondwandeling. Het buitenbeentje onder de OLAT-tochten zal voortaan worden georganiseerd door de nog jonge wandelvereniging De Lichtstadstappers, kortweg DLS geheten.

Corné (midden) en Miranda Janssen uit Breda en Rudolf van Rooij uit Eindhoven komen zich afmelden bij Jos in café Ramona.

De sfeer rond de Lichtstad Avondwandeling was toch al een beetje anders dan anders. In voorgaande jaren had OLAT de zaal achter café Ramona tot haar beschikking, maar daar was nu een groot feest gaande. Zodoende was de inschrijftafel – met Diny van Asten en Henk Kuiper – ondergebracht in een hoekje van het café, net buiten het bereik van de biljarters en met de meedeiners op volle geluidsterkte.

Corné en Miranda Janssen uit Breda (lid van WS '78) werden als laatste binnenkomers verwelkomd, samen met Rudolf van Rooij uit Eindhoven. Corné en Rudolf hadden overdag al 40 kilometer gelopen in Breda en deden er hier nog een schepje van ruim 20 km bovenop. Het drietal behoorde tot de 83 wandelaars op deze afstand. Verreweg de meeste deelnemers (212) hielden het bij 10 of 15 kilometer en een kleine dertig kozen voor de 5 km. Al met al kwam de score op 322 wandelaars. „Er zit nog steeds groei in”, constateerde Jos tevreden.

Stans Jansen van de Eindhovense club DLS wilde wel verklappen dat er volgend jaar het een en ander gaat veranderen in de opzet van het wandelevenement. Zo zal de startlocatie verhuizen naar gemeenschapshuis De Hoeksteen in Woensel. Om alvast een beetje in te werken had Stans de hele avond meegeholpen op de OLAT-soeppost bij de Rabobank en haalde haar echtgenoot na afloop de pijlen mee op.

We wensen De Lichtstadstappers veel succes met de komende editie.

-Mirjam Kies-

Snelwandelen

door Tony van der Meulen

In de Tilburgse wijk Reeshof staat iemand doodgemoedereerd zijn caravan uit te zuigen en winterklaar te maken. Want ja, het is zondagmiddag. Hij heeft er kennelijk geen weet van dat aan de andere kant van het hek zowel het Nederlandse als het Belgische Kampioenschap vijftig kilometer snelwandelen aan de gang zijn. “Nee, dat is hier niet”, zegt een vrouw met de stelligheid van iemand die alles van de buurt weet, met als bewijslast: “Ik heb er nog nooit van gehoord.” Toch is dit internationale kampioenschap al in volle gang, weliswaar met slechts dertien deelnemers en als publiek alleen wat juryleden, rondetellers en familieleden. Als Pedro Huntjens na ruim vier uur en achtenveertig minuten over de finish gaat, zijn er geen fotografen, geen dranghekken, geen gillende fans, maar wel zijn elfjarige zoontje Jordi die zijn amen liefdevol en beretrots om zijn zwetende vader heen slaat. “Is dat je vader?” vraag ik volstrekt overbodig, maar ik wil graag zijn mimiek zien bij het antwoord. “Jahaa” glundert Jordi en stráált, zoals alleen maar elfjarige jongetjes kunnen stralen omdat ze een hele beroemde vader hebben.

Snelwandelen is een sport waar de meeste mensen helemaal niets van begrijpen. Dat is terecht, want de spelregels zijn gebaseerd op een volstrekt onnatuurlijke manier van jezelf voortbewegen. De snelwandelaar mag in tegenstelling tot een natuurlijke hardloper nimmer gaan zweven, want dan krijgt hij met een geel bordje een waarschuwing dat hij geen ‘Bodemcontact’ heeft gehad. Het voorste been moet ook altijd gestrekt zijn. Wie op dat punt zondigt ziet het gele bordje ‘Kniestrekking’. Na drie genoteerde waarschuwingen volgt het rode bordje. De gevolgen liegen er niet om: ‘De deelnemer moet onmiddellijk zijn startnummers verwijderen en het parcours verlaten’ willen de bepalingen. De enige sanctie die hierop nog kan volgen moet luiden: ‘Zijn paspoort wordt ingetrokken en het Nederlandschap wordt hem ontnomen.’ Wat een streng wereldje! Maar dat blijkt juist niet het geval. Het kampioenschap wordt gelopen op het wielercircuit dat is genoemd naar de beroemdste Tilburger na Willem II, de wielrenner Jan Pijnenburg, alias De Kanonbal. Kennelijk lag hij bij de start altijd lekker in het schot. Op zijn baan is de sfeer rond het snelwandelen zeer gemoedelijk. Iedereen kent elkaar, er is volop koek en soep voor iedereen en als Arie Boertjes die aan de twintig kilometer mee doet, de bel voor de laatste ronde hoort, roept speaker Ad Leermakers: “Die is voor jou, Arie!” Deze Ad is in deze miniwereld zeer gezien. Als enige Nederlander snelwandelde hij vijf keer van Parijs naar Colmar, 530 kilometer. Zijn snelste tijd: 68 uur en 49 minuten. Dan kom je dood aan? “Bijna”, zegt hij, “maar het is wel zo prachtig.” Intussen strijden slechts twee Belgen om hun kampioenschap. Het tekent de kleinschaligheid van deze sport dat twee landen het maar combineren. De koning der Belgen ontbreekt, Beatrix trouwens ook. Er wordt slechts één deelnemer gediskwalificeerd, omdat hij herhaaldelijk zweefde, met gekromde knie. “Het kon echt niet anders.” Als je met zó weinigen bent, word je zuinig op elkaar.

Integraal overgenomen uit het Brabants Dagblad van 2 oktober

Grote Rooise rondwandeling staat op papier

Van het één komt dikwijls het ander. Dat blijkt maar weer in onze bakermat Sint-Oedenrode, waar twee jaar geleden gestart werd met de zogeheten Rooise wandelingen. Een idee van de gemeente, die vooral ouderen wat meer in beweging wilde krijgen. OLAT kon die handschoenen natuurlijk niet laten liggen en zo ontwikkelden Marinus van Roosmalen en zijn jongere broer Theo van de Ven wekelijks nieuwe wandelroutes van 10 en 7 kilometer door het uitgestrekte buitengebied; steeds vanuit een ander kerkdorp. Toen ze er een heleboel hadden, begon het te kriebelen. Want al die kortere stukjes kun je natuurlijk ook samensmeden tot iets bijzonders, en dat is precies wat Theo en Marinus de afgelopen maanden hebben gedaan.

Olland aan de Dommel.

Nu zijn ze klaar en bestaat er op papier één grote rondwandeling met aanlooproutes vanuit ieder kerkdorp (Rooi, Olland, Boskant en Nijnsel), plus in die vier dorpen nog aparte kleinere rondjes. Bij elkaar goed voor zeker 160 kilometer.

De van de Rooise wandelingen bekende startcafés vormen de knooppunten, naast de nodige andere splitsingen. Omdat ze de smaak te pakken hebben, overwegen de broers om ook nog een kortere rondwandeling te ontwerpen die als een soort binnenring alle kernen aan elkaar rijgt. Maar voorlopig is dit al een mooi afgerond geheel, waarin ze samen heel wat werk hebben gestoken.

„Het is zoals bij alle knooppunt-systemen: je kunt op elk gewenst punt beginnen, en je kunt 't naar believen in stukjes hakken”, vertelt Theo. „De grote ronde meet ruim 60 kilometer en geldt dus als lange-afstandspad. Daar zijn we nog een naam voor aan het bedenken – ‘Rooise Klompentocht’ is de werktitel.

bare wegen en paden. Het uitgangspunt is zoals altijd bij OLAT: zoveel mogelijk natuurschoon en zo min mogelijk over asfalt. Welnu, dat kan in en rond Sint-Oedenrode nauwelijks problemen geven, of het moest zijn dat er tevéél mooie paden zijn om uit te kiezen. Waren de twee gebroeders het altijd roerend eens over de te volgen route? Het antwoord komt met een bulderende lach van Theo: „Gesteggel moet er zijn!”

Sporen van dat ‘gesteggel’ zijn als witte plakkertjes terug te vinden op de stafkaarten van het gebied. Marinus woont hier al z'n hele leven, Theo is twintig jaar terug naar Boekel verhuisd maar ook hij kent de omgeving als zijn broekzak. Dat de stafkaarten verouderd zijn,

Marinus bezig met het verkennen van de route.

De rondjes per dorp zijn tussen de 20 en 25 km. Alleen het rondje in Rooi zelf is wat langer uitgevallen, bijna 30 km.” Kortom: de wandelaar kan er straks alle kanten mee uit. De rondwandelingen gaan over open-

maakt hen weinig uit. Integendeel, veranderingen in het landschap door ruilverkaveling, ‘nieuwe natuur’ of de aanleg van de A50 vormen eerder een uitdaging. En leiden tot nog meer witte plakkertjes....

Rooise wandelaars lopen steeds sneller

Net als bij de nieuwe rondwandelingen, wordt bij de Rooise wandelingen gelopen op louter papieren aanwijzingen. „Het is bij ons vrijheid blijheid”, zegt Marinus. „De groep hoeft niet bij elkaar te blijven; de mensen lopen in hun eigen tempo. Op het vertrekpunt krijgt iedereen een routebeschrijving mee van de 10 en de 7 km, en dan vertel ik er nog 'ns bij waar ze extra op moeten letten als ze de kortste route willen nemen.” Voor noodgevallen staat er een telefoonnummer bij. Bovendien heeft Marinus een verloren schaap snel in de gaten want hij loopt altijd zo'n beetje als herder achter de kudde aan.

Onze voorzitter constateert tot zijn genoegen dat de ‘vaste klanten’ steeds beter en sneller gaan lopen. „De koplopers liggen soms wel een half uur voor op de rest. Dus als de route eens wat langer uitvalt, is dat niet erg.” Sinds deelname voor OLAT-leden gratis is geworden, zijn veel mensen lid geworden; niet-leden betalen 1 euro per keer. Daarnaast staat ook hier de service hoog in het vaandel. Zo haalt Marinus regelmatig enkele deelnemers op die niet over eigen vervoer beschikken. „Wat maakt het uit, 't komt allemaal hier uit de buurt.”

Marinus neemt doorgaans een stapenteller mee om de afstand te bepalen. „We hebben dat weleens met GPS gecontroleerd, en dat blijkt dan heel nauwkeurig te zijn”, vertelt Theo. Routes die van tevoren thuis op de computer worden uitgezet, willen daarentegen nog weleens korter uitvallen dan de bedoeling was. Maar met een extra lus is dat wel weer op te vangen.

Laagdrempelig

Binnenkort worden de door Theo en Marinus beschreven routes nagelopen door vrijwilligers die de omgeving niet

Toren bij Kasteren.

zo goed kennen. Eventuele onduidelijkheden komen dan vanzelf aan het licht, want er wordt immers niets gemarkeerd of uitgepijld.

Juist daarom hebben Theo en Marinus de grootste zorg besteed aan de beschrijving. Marinus: „In de wandelwereld wordt niet één taal gesproken. De ene zegt ‘pad’, de andere ‘weg’, en waar de ene rechts aanhoudt, gaat de ander rechtsaf, of juist recht door op een weg

die naar rechts buigt. Ook Y- en T-splitsingen worden door iedereen anders omschreven. Bij onze Rooise wandelingen heb ik overigens weleens voor de grap het woord ‘ei-splitsing’ gebruikt.” Omdat er veel toeristen en dagjesmensen naar Sint-Oedenrode komen, zouden de nieuwe rondwandelingen onder meer via de plaatselijke VVV beschikbaar kunnen komen voor wandelaars. Alles op cd zetten is een andere mogelijkheid, evenals het downloaden via internet. De plaatselijke website mooirooi.nl zou daar misschien ook een rol in kunnen spelen. Nog laagdrempeliger is het, om bij de startcafés een beschrijving neer te leggen, wat op verzoek van enkele kasteleins ook al op kleine schaal gebeurt met de Rooise wandelingen.

En hoe zit het nu met de plannen om deze route op te waarden tot speciale OLAT-jubileum-route, compleet met gidsje? Dat laten de broers graag over aan Theo Tromp en anderen die dit verder willen uitbouwen. Voor Marinus en Theo zit het karwei erop. Ze hebben niet zo'n behoefte aan de rompslomp die de ontwikkeling van een officieel pad met zich meebrengt. „Wij hebben dit puur als hobby gedaan. Voor ons staat genieten van de natuur en van het wandelen voorop.”

Ook in de toekomst, want met name Marinus weet niet meer van ophouden en blijft druk bezig met het uitzetten van nieuwe routes in en rond Sint-Oedenrode. „En die kunnen allemaal ook weer in omgekeerde richting beschreven worden”, zegt Theo. „Dus we kunnen nog heel lang vooruit. Ook als je oudere routes opnieuw verkent, is er vaak toch net weer iets anders van te maken. Dat is mooi!”

-Mirjam Kies-

Foto's: Theo van de Ven

Station Liempde aan het 'Duits lijntje'.

Winterserie Eersel door gemengd cultuurlandschap

Op de komende winterserie (19 november) pakken we een gedeelte mee van de Acht Zaligheden. Daarmee worden acht Kempische dorpen aangeduid waarvan de naam eindigt op -sel, wat wijst op armetierige boerenbedoeninkjes. Zo 'zalig' was het vroeger namelijk niet op de Kempische zandgronden! Sinds de ontginning hebben de woeste heidevelden grotendeels plaats gemaakt voor akkers, weiden en flinke stukken bosaanplant, en door dat gemengde cultuurlandschap gaat de winterserie vanuit Eersel.

Na de start in café Het Vierspan verlaten alle afstanden het dorp in zuidelijke richting. De splitsing volgt bij de eerste wagenrust, ter hoogte van buurtschap Boksheide. De wandelaars op de 30 en 40 km zakken dan nog een heel eind verder af naar het zuiden en houden de eerste caférust in de Weebosch (gemeenschapshuis 't Zand). Niet lang daarna buigt de 30 km af, terwijl de 40 km een wijdere lus maakt door de gemeentebossen van Luyksgestel. In die bossen liggen trouwens ook nog enkele heidegebieden en de oprukkende vliegdennen worden hier geroid om het leefgebied van de nachtzwaluw te verbeteren.

Pal op de Belgische grens komen de twee afstanden weer samen, bij de tweede caférust in 'Dennenlucht'. Dan volgt er een heel mooi traject door de Boswachterij Hapert, tot aan de rand van de Cartierheide. Daar is de laatste wagenrust, die tevens het verzamelpunt is van alle afstanden. De vrij ongerepte Cartierheide, die rijk is aan vennetjes, wordt begraasd door runderen en is een geliefde plek voor vogelaars. Het laatste stukje terug naar Eersel gaat over geasfalteerde weggetjes, omdat hier geen onverharde paden zijn.

De routes zijn deze keer samengesteld door Hein Dirkx, die dit gebied op z'n duimpje kent. Maar OLAT's vaste parkoersbouwer Ad Verbakel, die nu alweer zijn handen vol heeft aan de Grenzeloze Tocht, heeft er ook zijn licht over laten schijnen. Voor starttijden en andere informatie: zie pagina 7.

Christiaan Koehler:

Wandelen en wat ik zoal tegenkom (30)

Er is werk aan de winkel op de 22 km lange etappe langs de kust van Robin Hood's Bay naar Scarborough. De routebeschrijving opent met de aankondiging van een drietal fikse onderbrekingen, elk met een steile afdaling en dito klim om de inhammen in de hoge cliffs te overbruggen. Zij worden met 'wykes' aangeduid en zijn hier en daar zo steil, dat er hulpmiddelen als trapjes en houvastjes aan te pas moeten komen.

En dat is echt niet alles. Er zijn weliswaar nog een aantal ondergeschikte hindernissen te nemen om bijvoorbeeld een stroompje water op weg naar zee door te laten die om een of andere reden ook om de nodige aandacht vragen. Maar er zijn ook aardige onderbrekingen bij, die opgevrolijkt worden met een hoge gele bremhaag of met wat gaspeldoorn. Maar hoe dan ook, waakzaamheid blijft geboden want op vochtige plekken kan het soms spekglad zijn; de waarschuwingen liegen er niet om.

Van een strand is nauwelijks sprake maar wel van grillige rotspartijen, die bij afgaand water beetje bij beetje te voorschijn komen. Het is een interessante gewaarwording te ontdekken, dat sommige exemplaren door het alsmaar schurende water bolvormig zijn gepolijst. Het lijken wel enorme paddestoelen of - nog leuker gezegd - afgepelde uien, zoals Ian Sampson hen beschrijft.

Bij Boggle Hole is sprake van zo'n pittige afdaling om een miezerig stroompje, Mill Beck geheten, via een handzaam bruggetje te passeren. Een maal weer

boven op het pad teruggekeerd met een 'he,he, da's niet mis' dient zich al vrij snel de volgende spieroefening aan: Stoupe Bank waar het riviertje Stoupe zo nodig de cliffs moet onderbreken op zijn weg naar de Noordzee. Gelukkig is ook hier een bruggetje stand-by.

En alsof het niet genoeg geweest is komt er om het kunstje niet af te leren in de buurt van Ravenscar nog een ravijn ter overbrugging omdat ter plekke een afgedankte rioolleiding zijn weg naar de vrije zee zoekt. Maar nu helpt de natuur een handje mee om de moeilijke passage op te vrolijken met een scherm van goudgele brem en niet zo'n kleintje!

Ravenscar is ogenschijnlijk een onbeduidend plaatsje met een voormalige aluminiumfabriek en een uitgeleefde steenbakkerij maar vergis je niet. Het ligt op een van de mooiste plekken van de Yorkshire Coast met een fantastisch uitzicht vanaf de maar liefst 183 meter hoge cliff.

Rondkijkend besef je, dat het begin vorige eeuw nog niet zo'n gek idee geweest is om dit plaatsje te transformeren in een toeristisch oord om concurreren

Brem-pad

rentie aan te gaan met Scarborough en Whitby. Maar het plan mislukte en van de stoute plannen is weinig meer overgebleven dan een hotel, wat trottoirbanden op plekken waar ooit een weg zou komen en niet te vergeten kasten vol rapporten, berekeningen en notulen.

Zodra het toeristische Scarborough in zicht komt krijg je het gevoel, dat het nu gedaan is met de scherpe afdalingen naar zeeniveau. Vergeet het maar want bij Hayburn Wyke komt er nog een toetje, dat bovendien op de kaart met een waarschuwingsteken in de vorm van een gevaren driehoek wordt aangegeven. Maar dit punt heeft ook zijn zonnige zijde want in de tekst wordt het niet voor niets als 'delightful' aangeduid. Het is niet alleen een opvallend fraai beboste inlaat naar de open zee maar tevens een beschermd toevluchtsoord voor kust- en zeeminnende dieren.

De resterende kilometers - en dat zijn er dik vijf - bieden veel van het zelfde: een smal pad langs de kustlijn met daaronder grillige rotsen en met veel geraas brekende golven.

Of nu de ±175 km lange tocht of de 22 km van vandaag ons parten speelt weten we niet. Maar wat wij wel weten is, dat het voor vandaag echt genoeg ge-

De rotsige kust bij Ravenscar

weest is. Onze B&B-gastvrouw in Robin Hoods Bay heeft ons kennelijk niet voor niets in het oor gefluisterd, dat de laatste étape, die van Scarborough naar Filey, niet zo interessant is en daarom vaak wordt overgeslagen. Bij onze overwegen of wij dit ook maar zouden doen geven de eerste regendruppels de doorslag voor onze beslissing.

Bij stromende regen houdt kieskeurigheid niet lang stand en zo nemen we genoeg met een pretentieloos onderkomen en dito afscheidmaal om de volgende morgen goed uitgerust per trein naar Hull te gaan om vervolgens daar op de boot te stappen.

En als je na zo'n heerlijke wandelvakantie en een plezierige bootreis in Rotterdam aankomt en bovendien thuis nog

eens een tastbare welkomstgroet vindt kan deze reis niet meer kapot!

Welkom thuis!

Wanneer in 1971 mijn wankele wandelschoenen het begeven raadt onze gastheer aan naar het naburige dorpje te gaan om daar een paar stevige stappers aan te schaffen. In dat toen 290 inwoners tellende bergdorpje in het Gomsdal van Oberwallis pakt de eigenaar van een van alles en nog wat winkeltje een schoenendoos en tekent daarop de omtrek van mijn voeten en gaat vervolgens naar een soort magazijntje. Bij terugkomst drukt hij mij een doos met schoenen in de handen met de toevoeging: „Die passen goed en kosten Frs 39” 27 jaar van elk 2 wandelweken verder in dit uitverkoren ruige berggebied zijn ze - tot op de draad versleten - volkomen aan hun eind.

Waarom dit verhaal? Omdat mij het zelfde is overkomen als Marinus van Roosmalen zo treffend in het Oktobernummer weet te verwoorden: afscheid is er niet bij! Samen verder gaan!

Welnu, tot op de dag van vandaag lachen zij mij uit wederzijdse dankbaarheid trouw in de tuin toe omdat óók zij géén afscheid kunnen nemen.

UIT DE MEDIA

Computerclub stort zich op navigatiesystemen

Steeds meer auto's zijn tegenwoordig uitgerust met een navigatiesysteem. Voor wandelen en fietsen zijn zulke systemen echter niet erg geschikt, omdat het gebruikte kaartmateriaal te grof is. Fiets- en wandelpaden staan er niet op aangegeven. Op internet is wel software te vinden voor smartphones en zakcomputers, maar het aanbod verschilt zozeer in mogelijkheden, kwaliteit en prijs dat de leek door de bomen het bos niet meer ziet.

Daar wil de afdeling Zuidoost-Brabant van computerclub HCC verandering in brengen. Bert van Dijk en Jan van der Heijden maakten een overzicht van wat er te koop is. Ook hielden zij in 'oktober GPS navigatiemaand' een serie lezingen.

Meer over dit onderwerp staat op hun homepage <http://zo-brabant.hcc.nl>.

Bron: Eindhovens Dagblad, 2 oktober

Wandelnetwerk op en rond de Vijlenerberg

Hadden fijnproevers onder de wandelaars allang de Vijlenerberg ontdekt, het omgekeerde is nu ook het geval. Elf lokale kroegjes hebben hier een eigen padennetwerk van de grond getild om nog meer wandelaars te lokken, want wandelen is big business geworden en daar wil men in de omgeving van de Vijlenerberg wel een graantje van meepikken.

Twee jaar geleden begon men met tien routes van 6 tot 18 km lang, maar inmiddels zijn het er al 35. In de deelnemende cafés zijn de routebeschrijvingen verkrijgbaar, evenals een kaart van het gebied met de bestaande paaltjesroutes erop. Los daarvan verscheen er een Wandelgids voor de Bourgondische wandelaar, ook met routes op en rond de Vijlenerberg.

„Overall in Zuid-Limburg is het mooi, maar nergens vind je echte hoogtevverschillen zoals hier”, zegt een van de horeca-ondernemers. Een ander 'unique selling point': rond de Vijlenerberg is het nog niet zo druk als langs de Geul. „Met name bij Epen is het daar op zondag vaak file-wandelen.”

Bron: Eindhovens Dagblad, 21 oktober

De Preikestole

Toen in Nederland de mussen van het dak vielen van de hitte, toerden Paul en ik met de motor door Noorwegen, een land van steen, ijs en water, veel water. Tijdens de laatste ijstijd reikte het ijs in Nederland slechts tot Utrecht en vormde daar de Utrechtse heuvelrug. Noorwegen daarentegen was geheel met ijs bedekt. Die sporen zijn nog zichtbaar in het landschap. Kale rotsen, talloze watervallen van smeltende gletschers, diepe meren en ver in het land uitgeslepen fjorden. Sommige fjorden reiken wel 300 kilometer landinwaarts en zijn meestal genoemd naar de stad die aan het eind ligt.

Plateau

Ik wil verslag doen van een expeditie die we ondernamen naar de Preikestole, bekend van veel foto's die Noorwegen promoten en terecht! De Preikestole is een rotsplateau dat zich ruim 600 meter boven de Lysefjord verheft. Een kaarsrechte wand eindigt in het zeewater van de fjord. De wandeling er naartoe duurt ongeveer 2 uur en is één grote klauterpartij. Je steekt een aantal beekjes over. Je komt door een moerasgebied dat begaanbaar is gemaakt door knuppelbruggetjes zoals in de Peel. Maar het grootste gedeelte is zeer stenig. Je springt van kei op kei, het hoogteverschil vanaf de parkeerplaats is 400 meter. Halverwege ga je weer een beetje omlaag. Daar staan wat bomen en er is een heerlijk meer om in te zwemmen.

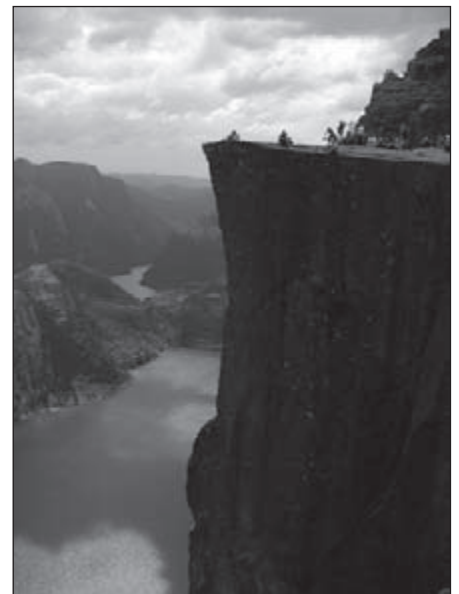
OLAT

Hoewel het landschap totaal verschilt van Nederland, doet deze wandeling me toch aan OLAT denken. We hebben óók wandelingen gemaakt in Noorwegen waar we een hele dag niemand te

gen kwamen, maar op deze wandeling hebben we veel gezelschap. Je haalt iemand in, je wordt zelf ingehaald, je helpt iemand bij een moeilijke passage, je moet even wachten om een tegenligger door te laten. Je maakt een praatje met deze of gene, je loopt een stukje sa-

men op. De week ervoor maakten we in de Geirangerfjord eenzelfde soort wandeling naar de Preikestole (één letter verschil), waar het veel rustiger was. De rots waar we toen naartoe liepen was slechts 400 meter hoog en rees niet

zo steil uit het water omhoog. Toch was dat een goede opmaat voor deze wandeling.

Nog hoger

Lopend over het laatste stuk naar het doel, zie je goed hoe het ijs zijn werk heeft gedaan in lang vervlogen tijden. De rotsen zijn afgeschuurd en zelfs op de zonnige dag dat wij daar lopen, waait er een gure wind. Steenmannetjes wijzen de weg.

Op het hoogste deel van de wandeling wordt het toch wel spannend. Soms moet je over een richel en zie je diep beneden, waar je terecht komt als je even niet oplet. Op de gevaarlijkste plaatsen staan gelukkig degelijke houten hekken.

En dan kom je boven aan. Een plateau zo groot als een half voetbalveld, nagenoeg vlak, met uitzondering van een kloof, waar je nu nog overheen kunt stappen, maar die elk jaar groter schijnt te worden. Voorzichtig loop ik naar de rand van het plateau, het laatste stuk ga ik net als de meeste wandelaars op mijn buik liggen en gluur over de rand. Ruim 600 meter lager zijn de golfjes van de fjord te zien. De diepte trekt je naar beneden, er is hier geen hek te zien! Een groep scouts komt enthousiast naar boven. De kinderen lopen akelig dicht langs de rand, verstoppen zich in de kloof en ik houd mijn hart vast. Ook hierboven is het een gezellige bedoening. Iedereen heeft een euforisch gevoel. Je zit op de top van de wereld. We eten een boterham en beginnen aan de afdaling. Zelfde route, totaal ander uitzicht, even vermoeiend.

-Margriet Fischer-

HARTSTOCHT 2006

Op 24 september vond in Oosterbeek de jaarlijkse Hartstocht plaats, het wandel-evenement van de Hartstichting ter gelegenheid van Wereld Hartdag.

Evenals vorig jaar was OLAT hier ook weer bij betrokken, want ook de Hartstichting heeft expertise nodig als het gaat om op een juiste en duidelijke wijze een tocht uit te zetten in een overweldigend stuk natuur. Theo Tromp was er in het voorjaar al in geslaagd een tocht te plannen rond Oosterbeek, waar zowel de liefhebbers van de korte afstand als de iets langere afstand van konden genieten, want de afstanden varieerden van 5 tot 20 km. Ad Verbakel, Ad Koerntjes, Theo van Boxmeer en ondergetekende mochten op zaterdag deze route gaan bepijlen. En dat was de moeite waard, want rond deze plaats is er een enorme afwisseling in het landschap waar te nemen.

Naast de wandeltocht werd deze gelegenheid natuurlijk ook aangegrepen om de Hartstichting te promoten, en dan vooral hun producten. Met een stand op het evenemententerrein en een drietal speelplaatsen onderweg werd goed aan de weg getimmerd. Daarnaast stonden op de route van de 5 km (waar de 10 en 20 km ook langs kwamen) borden met vragen en rebussen, waarmee een prijsje te verdienen viel. Ook waren er clinics voor Nordic walking en sportief wandelen, en werd er volop info gegeven over slechte voedingsstoffen. Gezondheid en gezond eten kwamen dus uitgebreid aan bod en dat alles om ons hart en onze bloedvaten zo gezond mogelijk te houden.

Op de zaterdag voorafgaande aan deze grote happening waren medewerkers van hotel de Bilderberg, de Hartstichting, pijlers van OLAT, tenten- en toiletleveranciers en nog vele anderen al volop in de weer om er zondags een succes van te gaan maken. Op zondag werden bovendien opnamen gemaakt voor het KRO-programma 'De Wandeling'.

Na de start bij hotel de Bilderberg kwam

al snel een splitsing bij het Airbornemonument in Oosterbeek. De 10 en 20 km gaan hier naar park Hartenstein en de Hemelse Berg met zijn prachtige en enorm dikke loofbomen. Had Ad Verbakel nog aangegeven dat je voor sommige bomen wel 3 of 4 post-elastieken moest gebruiken om de bordjes op te hangen, hier waren bomen van 9 tot 12 elastieken! Op de route kom je namelijk naast andere dikke eiken nog een aantal wodanseiken tegen: eiken die tussen de vierhonderd en zeshonderd jaar oud zijn en waarover allerlei legenden de ronde doen. Prachtexemplaren zitten daarbij!

Na een splitsing met de 10 km ging de 20 km verder door het bos naar Heveadorp en langs een deel van het Airbornepad naar de Westerbouwing met zijn magnifieke uitzicht van bovenaf op de Rijn en vervolgens naar de oude Hervomde Kerk in Oosterbeek, bekend van de oorlogshandeling in 1944 en natuurlijk bij de Airbornepadlopers. Hier ontmoetten ze weer de 10 km lopers, die door prachtig bos met sprengen en watervalletjes aan kwamen lopen. Vervolgens ging het langs het Airbornemuseum weer naar de route aan de bovenkant van de Utrechtse weg. Vele wandelaars lieten zich echter verleiden om hier of daar een terrasje te pikken of bij de luifel, de muzikent achter het museum, naar een zanggezelschap te luisteren. Ad Koerntjes en ondergetekende, die al bezig waren pijlen weg te halen "omdat de lopers hier allang gepasseerd moesten zijn" moesten noodgedwongen ook van een terrasje gebruik gaan maken

om de lopers niet achter de voden aan te zitten.

Na de samenvoeging met de 5 km bij het monument gaat het weer het bos in. Was de splitsing vorig jaar bij de duizendjarige den, die toen nog fier overeind stond; deze heeft helaas eerder dit jaar de geest gegeven en lag nu horizontaal. De 20 km buigt hier af richting Wolfhezer bossen en hei met zijn grafheuvels en vrij lopende blaarkoppen.

Na samenvoeging met de 10 en 5 km kunnen de laatste rebussen worden opgelost en aan het eind ingeleverd worden op het evenemententerrein bij hotel de Bilderberg, waar het een gezellige boel is met volop muziek en een drankentent. Het was een mooie en grotendeels droge dag op zondag en – hoewel alle deelnemers een rugzakje kregen met een flesje water en vezeldrankjes – van de mogelijkheid om onderweg nog wat te drinken en na te genieten op het evenemententerrein werd volop gebruik gemaakt. En hoewel bij sluiting nog niet precies bekend was wat het aantal deelnemers dit jaar was, was de verwachting dat, ten opzichte van 2005, het aantal verdrievoudigd was. Voorwaar een groot succes dus!

Waar goede voorlichting vooraf al niet goed voor is!

-Cor Broerse-

Op weg naar Santiago de Compostela (4)

In het vorige mailtje eindigden we met de mededeling dat we erg veel regen zouden krijgen. Nou, we zijn echte mazzelaars want het bleef bij één miezerige dag. De omgeving was echter bijzonder mooi. Afwisselend bos en hei. Mooie heuvels, steile paden; kortom het had alles wat een dag weer speciaal maakt. Deze avond belanden we in de herberg van het klooster San Juan de Ortega en volgens ons boekje inclusief maaltijden. Dat is fijn want er is verder helemaal niets. Eerst ploffen we op ons bed neer vooral om de voeten rust te gunnen. Om 7 uur gaan we naar de kerk en daarna wordt de maaltijd geserveerd. Mijnheer pastoor himself scheidt broodsoep in grote emailen koppen, dat is de maaltijd. Zittend op een klapstoeltje met 20 andere pelgrims voel ik me ineens een middeleeuwse pelgrim.

Inmiddels zijn we Burgos gepasseerd en als we de stad achter ons hebben gelaten lopen we door uitgestrekte akkers, over de hoogvlakte waar we af en toe een dal inzakken en er vervolgens weer uitklimmen. Ons pad is onverhard maar ligt vaak vol keien, wat erg vermoeiend voor de voeten is. We zien dingen die aan de middeleeuwen doen denken, een ruïne van een hospitiuim, een pelgrimsbron of een klooster. Soms lopen we over het oorspronkelijke pelgrimspad waar duizend jaar geleden al pelgrims naar Santiago liepen.

Soms is er ook weer een baaldag. Dan lopen we alleen langs de autoweg over keien-paden. Die zijn vast aangelegd door de regering zodat we zeker niet vergeten dat we pelgrims zijn, geen wandelaar en zeker geen toerist.

Veel mensen mopperen over de saaie vlakte tussen Fromista en Leon. Wij hebben daar geen last van. Af en toe starten we vroeg en zien de maan en de sterren. Daarna wordt het langzaam licht en komt de omgeving te voorschijn. Dan, als de zon in aantocht is kleurt het land eerst zacht rood tot een mooi warm rood geheel dat later weer geheel verdwijnt.

Zo is het landschap toch steeds anders en vandaag, 21 september, helemaal omdat het vreselijk hard waait. Er raast kennelijk een zomerse orkaan door Galicie waar wij een stukje van mogen meemaken. Op 22 september lopen we Leon binnen en volgen de route naar de kathedraal. Altijd weer een bijzonder mooie kerk. Binnen zijn er veel meesterlijk gebrandschilderde ramen uit de Middeleeuwen. We dwalen ook door de winkelstraten en in een van de vele restaurantjes lunchen we.

Toen we in de kathedraal waren vroeg een gids aan ons waar we vandaan kwamen en hoever we gelopen hadden.

Spontaan kregen we op ons antwoord een applaus van zo'n veertig man. Je wordt er verlegen van.

Inmiddels zijn dan de laatste 14 dagen van onze reis aangebroken. We denken steeds vaker aan thuis en aan de hereniging met de kinderen, maar eerst gaan we nog genieten van onze loopdagen. De eerste valt ons zwaar, de weg is lang en prettige stopplaatsen zijn er nauwelijks. In een dorp worden we verwezen naar een café iets buiten de route. Dat blijkt gesloten te zijn. We lopen terug het dorp in en gaan binnen bij een refugio waar we eerder iemand zagen. In het halletje eten we een broodje en

Wijnvelden van de Rioja

rusten wat uit. Pas als we weer willen gaan komt de eigenaar eraan en gaat heel spontaan koffie voor ons zetten. Lief toch!

Als we verder gaan regent het voor de rest van de dag en zo lopen we over de eeuwenoude brug onze eindbestemming tegemoet.

De volgende dagen lopen we echt over heel veel natuurpaden, regelmatig klimmen en dalen over de heuvels hoort er ook bij en de uitzichten zijn heel erg mooi. Zo komen we elke dag iets dichterbij ons einddoel, Santiago!

Een mooie afbeelding van St. Jacobus in Logroño.

Maar eerst beklimmen we nog een berg, de Cruz de Ferro van 1504 meter hoog. Daar staat een gigantisch ijzeren kruis waar iedere pelgrim zijn of haar steentje achterlaat. De steen, die je van thuis meeneemt, staat symbool voor alle lasten die je met je meedraagt en

Op een hoogte van 1504 meter Cruz de Ferro. Ons 'steentje' maakt deel uit van deze stapel.

waarvan je je kunt bevrijden door je looptocht naar Jacobus! Het is een emotioneel moment, hier hebben we circa 2700 km voor gelopen.

Het weer speelt ook geweldig mee en lopend over de almweides en bergpaad-

jes genieten we weer volop. De volgende dag lopen we door wijngaarden waar volop geogst wordt. Volle manden met druiventrossen worden naar de weg gedragen waar ze in de aanhanger van een tractor gekiept worden. Als ik daar een foto van maak wordt me spontaan een mooie tros aangeboden. Ze smaakten heerlijk.

Dan komt de dag dat we weer een berg moeten beklimmen. We kiezen voor de 'Camino duro' i.p.v. de makkelijke weg langs de autobaan. Dat houdt in dat we

Uitzicht op Cirauque, we moeten nog veel klimmen voordat we daar zijn.

door de bergen gaan en behoorlijk steil moeten klimmen. Maar het is zo ontzettend mooi; de OLAT dinsdagochtend wandelclub zou er de vingers bij aflikken. We beginnen op een hoogte van ca. 550 m en klimmen tot zo'n 950 m. Dan moeten we toch weer zakken naar

550 m om daarna heel geleidelijk over hele mooie bergweggetjes weer te klimmen naar 1250 m. Het is mooi weer en de uitzichten zijn magnifiek. Boven wacht ons een prachtig oud dorp, waar we de nacht doorbrengen. Helaas is het de volgende ochtend erg mistig en lijkt het alsof het regent. Hierdoor kunnen we niet door het bos afdalen maar moeten we een stuk de weg volgen. Dubbel fijn dat het gisteren zo mooi was.

De volgende dagen is het vaak flink bewolkt maar de neerslag valt mee. We passeren erg veel boerendorpjes waar we veel plezier hebben van onze bij danses Zilverster geleerde uitwijkpases. Zo laveren we namenlijk om alle koeienflatsen heen waarmee de straatjes bezaaid liggen. Ook wandelen we door eikenbossen en door heerlijk geurende eucalyptusbossen. Dan beginnen we aan de laatste etappe van onze route. Nog 24 km te gaan.... We zullen zien.... Morgen....

We lopen vandaag op ons gemakje, elke stap wordt heel bewust gezet en gelukkig is het droog en aangenaam weer. We moeten veel klimmen en komen zo uiteindelijk uit in Monte de Gozo (berg van de vreugde) waar de pelgrims vroeger de kathedraal al konden zien. Nu is alles volgebouwd en is hij aan het zicht onttrokken.

Vanaf daar dalen we langzaam de stad in en dan staan we plotseling op het plein voor de kathedraal (op 4-10 om 14.30 uur). Wat een fijn gevoel, wat zijn we trots op onszelf en wat zijn we blij dat we er zijn. Alhoewel we tevens een gevoel van spijt hebben dat deze geweldige tocht voorbij is. We gaan de kathedraal in en zittend op een van de banken laten we het allemaal goed tot ons doordringen. We realiseren ons dat het mede door jullie steun geweldig is verlopen.

Bij deze willen we dan ook iedereen bedanken voor de SMS-jes, de mailtjes, de ansichtkaarten en de brieven die we ontvingen op de postadressen. Ook heel erg bedankt dat we deze maanden tegen jullie aan mochten kletsen. Dat geeft moed om steeds maar weer door te gaan.

Na het bezoek aan de kathedraal gaan we naar het pelgrimskantoor om onze 'Compostelana' in ontvangst te nemen. De dame die hem uitschrijft vindt dat we hem dubbel en dwars verdiend hebben!

Daarna regelen we ook nog onze thuisreis en kunnen we jullie vertellen dat we 8 oktober weer in Berlicum zijn.

Donderdagochtend om 12 uur gaan we naar de pelgrimsmis. De pastoor leest voor wie er allemaal aangekomen zijn en als we horen; dos peregrinos, a pie de Holanda a Santiago, prikken de tranen achter mijn ogen. Deze mis is een hele mooie afsluiting van onze tocht, zoals de mis in Den Dungen een geweldige start was.

En dan is er natuurlijk één persoon, zowel voor Herman als voor mij zonder wie deze reis helemaal niet mogelijk zou zijn geweest, één persoon die 100% onmisbaar is en dat is natuurlijk:

Un(e) ami(e)

*Een vriend om de weg zinvol te maken
En de warmte van zijn hand in mijn hand te bewaren*

*Een vriend die naar je blijft luisteren
Om met hem de weg te volgen*

Een vriend om mee te zingen zoals je wilt zingen

*Omdat er werkelijk van je gehouden wordt
Een vriend om te geven zoals je kunt geven
Omdat er werkelijk van je gehouden wordt.*

Bedankt,
-Hermanneke-

4 Oktober 2006 14.30 uur. Na bijna 3000 km aangekomen in Santiago! Blij, gelukkig, voldaan, moe en een beetje spijt dat het nu voorbij is.

Door natuurgebieden naar natuurpark

De eerste natuurwandeling in ons veertigste bestaansjaar was er eentje om over naar huis te schrijven. Via een persbericht liet Ad Verbakel ons ver van tevoren al weten dat het iets bijzonders zou worden; hij heeft daarin geen woord overdreven!

Om in Borkel te komen is wel enige kennis van ons wegennet nodig, maar als je er dan eenmaal bent raak je er niet meer uitgekeken. Deze startlocatie bood weliswaar geen uitgelezen plekje om de gasten in een uitgesproken ambiance te ontvangen, maar de dames achter de inschrijftafel, de boetiek en het boekenwinkeltje hielden het in een bijkamertje keurig vol tot het einde. En de wandelaars hadden er ook geen enkel probleem mee, want gezien de gezelligheid na afloop van de tocht was het er goed toeven.

Rond half acht staan de eerste wandelaars reeds startklaar, het wachten is dan alleen op de routebeschrijving en die komt pas tegen acht uur tevoorschijn; de verzorgers op de posten moeten immers voldoende tijd krijgen om het theewater zo heet mogelijk te maken en dat lukte hen ook dit keer weer voortreffelijk; ik voel 't nog aan m'n vingers!

Nadat de hele meute richting de Malpie is vertrokken, gaan Piet en ik ook die kant op; ons voordeel is dat we een hele dag ter beschikking hebben om die 40 kilometertjes te klaren. Wat heerlijk om bij zonsopkomst door de velden te wandelen. Het is een beetje heilig en het zonnetje heeft er in eerste instantie een beetje moeite mee om voluit te gaan, maar die heeft net als wij ook de hele dag de tijd.

We worden ingehaald door een tweetal dames en die hebben zo'n bekende praat dat ik wel moet vragen waar ze vandaan komen. En inderdaad: uit Wintelre. Twee dochters van ..., en nou kan ik hier vertellen van wie en waar,

maar dat doe ik misschien wel een andere keer...!

Via de Dommelvallei en af en toe uitstapje het bos in of een door een weiland, steken we na een tijdje de Dommel over via een stevige brug waarvan ze echter de op- en afstapjes zijn vergeten. Maar we zijn nog jong...!

De eerste verzorgingspost staat klaar en het is er nog behoorlijk druk, maar een bekertje van dat hete spul gaat er wel in bij een temperatuurtje van om en nabij de 10 graden.

De Malpie bestaat uit een verzameling van weilanden, heide, vennen, bossen en ook nog wat moerasgebied. Met een wandeling over knuppelvlonders door dit stukje moeras verlaten we dit natuurgebied.

De 30-km-wandelaars hebben inmiddels voor een andere bestemming gekozen en het wordt rustig op ons parkoers. Eigenlijk zijn we, zonder het te merken, terecht gekomen in het Leenderbos. De naam zegt het al, hier betreft het hoofdzakelijk bosgebied, maar toch kom je ook hier af en toe

voor een verrassend heideveld of ven-netje te staan.

De boswachterij Leende is eigendom van Staatsbosbeheer en beslaat zo'n drieduizend ha zandgronden in de driehoek Eindhoven, Valkenswaard en Cranendonck. Hiervan is het deel tussen Eindhoven en Leende vooral oergebied in de vorm van heidevelden, tussen Valkenswaard en Leende voor het merendeel bosgebied en verder naar het oosten tot Cranendonck wederom heidegebied met enkele vennen.

Omdat er nu nog slechts sporadisch een wandelaar in ons zicht komt, proberen we zo veel mogelijk contact te houden met anderen en daarvoor leent het groepje Iris, Erik en Willy zich uitstekend. Erik denkt alweer aan zijn bonussen en komt meteen met snoepjes aandragen, ge weet maar nooit!

Een flink uit de kluiten gewassen groep IVN'ers loopt een stukje met ons op, maar ze blijven al vlug steken bij een obstakel waarover de meester het een en ander weet te vertellen, maar dat doet hij pas als de hele groep weer tot een kluitje is terug gebracht.

De eerste huizen van Leenderstrijp komen in zicht en het schijnt een goed notenjaar te zijn want overal staan er mandjes met noten die we gratis of voor een paar dubbeltjes mogen meenemen. Wij hebben grote zakken, dus...

Leenderstrijp is een Beschermd Dorpsgezicht. Dit gehucht bij Leende geeft nog een goed beeld van een oude dorpsgemeenschap. Met de ligging van de oude boerderijen rondom een pleintje en bijbehorende zijstraten biedt het nog een sfeer van vroeger. Het dorpswinkeltje van de Coöp. St. Jan is uniek in deze omgeving. Bomen en heggen geven het geheel een bijzondere uitstraling en zeker op een zonnige zondagmorgen als deze...!

De Hospes aldaar is de eerste caf erust, waar Frans v.d. Boom voor gastheer speelt. Er zitten ook al wandelaars aan de soep en de boterham, maar wij denken de volgende post wel te kunnen halen zonder extra foerage in te slaan. De eerste 13 km zitten erop!

Zodra we het dorp uit zijn, moeten we de rimboe in. Een smal begroeide slootkant – die sloot zal de Aa wel wezen – laat ons voorlopig alert zijn waar we onze voetstappen neerzetten. Na een kilometer of wat verspert een touwtje ons pad, en zonder dat de vonken er meteen af springen is het toch raadzaam om zo diep mogelijk te bukken. Even later horen we Iris zelfs de kriebels of iets dergelijks krijgen en of dat nou aan Erik of aan het stroomtouwtje lag bleef een raadsel voor het resterend eind langs die sloot.

De sloot brengt ons uiteindelijk bij een tamelijk groot ven, waar de eenden af en aan vliegen. Een stelletje vogelaars zit met de camera en verrekijker in de aanslag aan de bosrand op actie te wachten. Op de vraag of ze al wat in de kijker hebben is het antwoord negatief, zelfs de vlucht eenden hebben ze nog niet gezien. Met een jachtgeweer hadden ze zeer waarschijnlijk ook niks geraakt.

Nog een stukje bos en we zijn op de grote stille heide. Een uitgestrekte eenzame vlakte met hier en daar een schraal berkenboompje of den. Een zandpad loopt dwars door het gebied. Na een kilometer sluit het zandpad aan op een geasfalteerd fietspad, dat hier wel een beetje afbreuk doet aan de omgeving. Het lijkt wel alsof het om erkenning vraagt over de tochtaankondiging in het Eindhovens Dagblad van afgelopen week waarin gekopt werd dat we nageenog geen asfalt op deze wandelroute zouden treffen. Zo zie je maar, op de krant moet je ook niet altijd af gaan! Aan alles komt een eind, dus ook aan deze harde weg en we naderen weer de bewoonde wereld.

We wandelen nu langs de voormalige landerijen van de Achelse Kluis, die na een vruchtbaar gebruik enige jaren geleden terug zijn gegeven aan de natuur en die nu deel uitmaken van de totale uitgestrektheid van het Leenderbos.

Net voor we het Abdijcomplex op gaan treffen we Ad Verbakel, onze parkoersarchitect; hij informeert hoe we het vinden en hij belooft dat de resterende helft nog interessanter zal zijn! Ad en Wim gaan alvast wat pijlen ophalen.

In de kluisrestaurant is het plezierig druk. Jan Legius speelt er gastheer en heeft een speciaal stempeltje voor de verzamelaars.

Sinds 1998 heeft Achelse Kluis weer een authentiek trappistenbier, gebrouwen in de huisbrouwerij. Broeder Brouwmeester, die werkt volgens het recept van Broeder Thomas, staat garant voor de inmiddels vermaarde kwaliteit van het bier. Achel Trappist wordt geschonken vanuit het vat. Sinds de zomer 2001 is de Achel '8' ook 'op fles' te verkrijgen.

Wij doen een bakje cappuccino met bijbehorend puntje! Maar we moeten ook weer verder, dus Jan tot de volgende keer.

Het brugske over de Warmbeek over en we wandelen in België. Dit riviertje is de Belgische oorsprong van onze Tongelreep, de tweelingstroom van grotere broer de Dommel. Rietkragen belemmeren enigszins ons uitzicht over landerijen aan de weerskanten van de stroom.

Al gauw wandelen we weer over bospaden en dan is er even verwarring. Wandelaars komen ons tegemoet en zwaaien met de beschrijving, ergens is er iets mis. Er mankeert een pijl, maar Annie en Jeu hebben de vinger op het nummertje, dus hier rechtsaf.

Het zal wel in ons nadeel gewerkt hebben dat ook juist vandaag in het Achelse een wandeltocht werd gehouden door de Grevenbroekers die op hun afstanden zeker 1100 deelnemers wisten te trekken. Gelukkig wandelden we niet allemaal tegelijk over hetzelfde parcours door de Beverbeekse bossen. Even schampen we ook nog een Belgisch dorpje aan het straatje Weltevrete.

Opnieuw bospaden en even verderop staat onze onvolprezen verzorging alweer te wachten. Zo vlug op de middag al soep, maar hij smaakt er niet minder lekker om. Nog even buurten met Marinus, die is met een van z'n laatste verzorgingsklusjes bezig. Of ie z'n ouwe wandelschoenen al heeft weggegooid: bende gek, die hebben nog niks geleden!! Wij hebben inmiddels al een dikke 25 km achter de rug, dus nog ruim 16 km te gaan, want het mag vandaag iets meer zijn. En het loopt al tegen tweeën!

Deze post wordt aangedaan door alle afstanden en daarom is het even wat drukker op de route. Even voorbij grensmaal 384 verlaten de kortere afstanden ons en wij zijn weer 'op ons eigen'.

Wij gaan verder richting Neerpelt, waar het duidelijk kermis is want het geluid van de attracties komt ons al van verre tegemoet. Wij komen echter niet

zover, want bij een versierde boerderij (dit ter gelegenheid van het gouden paar Albert en Mathilde) verlaten we de Broeseinder. Er staat een plaquette die aanduidt dat hier op 17 september 1944 een Engels Mustang gevechtsvliegtuig is neergestort waarbij de piloot Henry James Muir, van de Royal Canadian →

CONSTANT AAN DE WANDEL

1e Middelpunt van Nederland-tocht te Lunteren

Op woensdag 20 september 2006, van Euraudax Gelderland onder auspiciën van de Gelderse Wandelsport Bond te Lunteren. Om 10.00 uur was de start vanuit het buurtcentrum 'De Schakel'. We wandelden wisselend langs landschappen welke in het verre verleden reeds bewoond werden; soms prehistorisch, zoals grafheuvels en de 'Germaanse Put' in de buurt van Meulunteren.

Via bossen en open stukken met wat beklimmingen en afdalingen naderden we het Middelpunt van Nederland, liggend bij de Goudsberg. Na passage ervan via afdaling van de zandafgraving naar een plek waar de verzorging was. Na de verzorging langs zandbulten met stijgingen en afdalingen. Inmiddels passeerden we het monument Celtic Fields (sporen van prehistorische akkers) en de Germaanse Put (daterend van het jaar 800 voor Christus) en daarna langs Kopersmid (daterend van het jaar 2200 voor Christus). Al gauw naderden we het Wekeromse Zand, welke we volgden eerst via bospaden en later

over zandvlakten en vervolgens via bospaden naar het café 'Hent uut 't Zand' te Wekerom, waar de grote rust was. Na de pauze weer door het Wekeromse Zand, dat we doorkruisten via paden en later langs heidevelden. Aan het einde van dit natuurgebied langs bouwlanden. Daarna weer door bossen met passage van vakantiewoningen. Inmiddels naderden we de toren, waar de verzorging was.

Tijdens de verzorging werden er twee wandelaars gehuldigd, waarvan de ene de schelp van 5000 km en de andere de schelp van 6000 km aan Euraudaxwandeltochten kreeg. Vervolgens via bossen naar de bebouwde kom van Lunteren en via straten naar de finish.

Het was een mooie en pittige wandeltocht met afwisseling van bos, heide en zandvlakten. Het was zonnig weer. Er gingen van start 49 wandelaars.

Stolwijk

Op zaterdag 14 oktober 2006 hield RS'80 haar wandeltocht vanuit party-centrum 'De Stolp' te Stolwijk. De start was om 9.00 uur. We wandelden via de Beneden

Kerkseweg en Beneden Heulseweg richting Berkenwoude. Aan het eind van het dorp langs de Graafkade (graspad) naar een boerderij aan de Achterbroek te Berkenwoude, waar de verzorging was.

We zetten de tocht voort via Achterbroek, Beijerswegje en Gouderakse Tiendweg richting Gouda, waar waar de Hollandse IJssel overgestoken werd. Bij aankomst in Gouda volgden we de Goejanverweldijk met passage van de Waaiersluis naar Haastrecht (ex-woonplaats van de toenmalige schaatskampioenen Hein Vergeer en Leo Visser). In dit stadje hielden we pauze in het verenigingsgebouw 'De Grote Haven'. Op die dijk is een weids uitzicht over de polders van Gouda aan de linkerzijde en de bedrijvigheid op het water rechts. Na de pauze langs het zwembad 'De Loete' en een karakteristieke molen, om via de Bilwijkerweg met vele bochten het eindpunt te naderen.

Aanvankelijk was het mistig en koel, maar in de loop van de middag werd het wat warmer. Het parcours was afwisselend. Er gingen van start 405 wandelaars.

-Constant Dedel-

➔ Air Force om het leven kwam.

We komen nu een natuurpark terecht dat onder gezamenlijk beheer staat van een Belgische en Nederlandse natuurorganisatie. 'Plateaux Hageven' is een mengeling van heidevelden, dennenbos en vloeiveiden. Dus een paradijs voor flora en fauna, vooral de herfsttijloos is hier in al zijn uitvoeringen te bewonderen. De heidevelden worden begraaasd door rundvee en paarden. Op afstand passeren we zo'n kudde.

Enkele kilometers van dit natuurmonument ontspringt de Dommel en die kabbelt hier langs de rand van het park richting ons eigen Brabantse landschap. Een vogelkijkhut biedt een mooie kans om een plaatje te schieten van enkele watervogels die – zich van geen kwaad

bewust – even de tijd verdoen op een zonnige zondagmiddag. Trouwens, er zijn er meer op het idee gekomen even de sloffen uit te doen, want het wemelt er van de zondagsgenieters. Ergens midden op de hei weer een grenspaal en dan is het niet ver meer naar het laatste klaphek.

Een kilometer verderop is de laatste verzorging voor vandaag met Aad en Tonny; ze staan er al vanaf 10 uur. Ze zullen de hoofdpiet de afstand nog eens laten nalopen; mijn chocolade staat al klaar, ze weten immers zeker dat ze weer eens in 't clubblad komen!!

Nog even door de uitlopers van het natuurgebied de Lage Hei en dan komt de eerste bebouwing op Neerlands grond in zicht. De Achterste Brug, een straatje met een paar langgevel-boerderijen, en dan denk je toch binnen niet al te lange tijd aan de finishpoort te staan. Valt dat even tegen, of mee zoals je wilt. We megen de Dommel met al zijn bekorende meanders nog een tijdje volgen.

We wandelen een groepje wandelaars achterop, en met Paul en Elly Franken aan het hoofd nemen we het een na het andere niet te gemakkelijke overstapje

in en uit de weilanden. En dat alles op het randje van de Dommel.

Maar daar staat hij uiteindelijk toch: de molen van Sint Antonius Abt. Net voordat de klokke vijf gaat slaan bestellen we ons afzakkertje voor vandaag.

Het was een heerlijke wandeldag, over een ongeëvenaard parcours waarvoor alle hulde aan Ad Verbakel.

Jammer voor de wandelaars die er niet waren, maar de 795 deelnemers hebben voor twee genoten.

Wij bieden een nieuwe kans op zondag 19 november vanuit 't Vierspan in Eersel, tot dan.

-Ad van Asten-
Tekst en foto's

30 september 2006

Rondje Schaarsbergen, 42 km

De herfst begonnen? 't Is niet af te zien aan de tocht in Schaarsbergen. Nog veel groene bladeren aan de bomen. Bert Dieckmann, alias de Rode Reus van Schaarsbergen, heeft met zijn kornuiten op deze zaterdag een mooie tocht uitgezet. De maximale afstand is 42 km. Rondje Schaarsbergen; naast de NWB ook het gebied van de KNBLO. De Falconwalk wel te verstaan. De organisatie ligt dan geheel in handen van de Rode Baretten. Goed, vandaag de Zuid-Veluwemarathon. In ieder geval voor Marion en Ben.

De start is aan de Kempenbergerweg. Naast Museum 40-45. Bij binnenkomst een hartelijk welkom. Wat direct opvalt, zijn de mooie emblemen welke men na afloop kan aanschaffen. Elk jaar komt Bert weer met een nieuw geborduurd embleem. Je zou ze bijna gaan verzamelen. Ik heb mijn oog laten vallen op het embleem met de vlinder. Maar goed, eerst maar eens gaan lopen. Een kleine 45 man loopt de marathon. Totaal zijn er ongeveer 280 man. Niet al teveel. Dit als gevolg van de concurrentie van de IML in Fulda. Het zij zo.

Na de koffie van start. Het wandelboekje maar alvast afgestempeld, voor het geval we te laat terug zijn. We lopen gelijk op met twee vutters uit Doetinchem. Na effe bijpraten gaan wij ervandoor – althans dat dachten we. Voortdurend blijven de beide heren in ons kielzog. Volledig toe te schrijven aan de vele foto's die Ben onderweg zondig moet maken. Wat is dat bos toch mooi. De herfstzon die door het blad komt zetten. Dat kun je nu mooi vastleggen. Dan die enkele paddestoel die eruit springt. Daar kun je toch ook niet zomaar aan voorbij gaan?

We trekken over de snelweg Arnhem-

Amersfoort en komen bij de controlepost. Een bekende. Kees, broer van Casper van de Euraudax 100 km van Wijk bij Duurstede. Gezellig!

Na een knip en wat bijpraten wij weer verder. Richting Terlet. Het domein van vele zweefvliegtuigen. Veel racefietsers op de weg. Blijkbaar ook een wedstrijd georganiseerd door T for Telecom. Op 12 km bereiken we het restaurant van Terlet. Weer een controle. Net als twee jaar geleden staat hier Rolf Craanen. Bekende numero twee dus. Treffen er en passant Marijke met vriendin. Marijke uit Medemblik, een dame die via het snelwandelen thans is beland in

Nordic Walking Land. Loopt hier met vriendin de marathon 'on sticks'.

Het bakje koffie doet ons goed. Nu de hei op. Een perfecte morgen. De hei is schitterend. In een grote boog lopen we richting derde controle. Wederom een bekende. Herkent mij van mijn eerste IML in het Tsjechische Brno.

Na de knip verder. Het rondje terug naar Terlet. Eerst melden bij Rolf. Rolf kijkt ons streng aan. We blijken over deze 10 km exact twee uur gedaan te hebben. Foei! Ik weet dat jullie veel beter kunnen. Foto's, Rolf. Sorry.

We troffen er Jan en Jannie de Vries, net terug van de 4-daagse van Wales, in Llanwyrtyd Wells. Waren vreselijk enthousiast en vertelden dat Dieckmann die ook in Wales was, volgend jaar zelfs in de organisatie van deze 4-daagse wil meedraaien en veel wandelaars wil gaan trekken. Voor de organisatie aldaar fijn. Maar niet voor ons wandelaars: het was juist mooi om daar met 60 man te lopen, lekker kneuterig.

OK, Schaarsbergen. Na ons brood weer op weg. Nu richting startpunt aan de Kemperbergenweg. We troffen er nog redelijk wat wandelaars en ook de 'De Vriesjes'. Die hadden er al 42 km op zitten. Na een biertje zij naar huis, Zeevolde. Wij als laatste op de resterende 10 km van de marathon. Er blijft zat moois te zien. Kortom: trek die camera. En leg vast.

Binnen de twee uur kwamen we aan op de finish. 't Was mooi. Bert en kornuiten: DANK. Een heerlijke dag. Leuk weer wat bekenden te hebben getroffen. We pakken met de organisatie nog even een biertje. Schaffen onszelf het embleem aan. En na een warm afscheid richting bushalte. Maar niet voordat Bert ons nog heeft kunnen mededelen dat het embleem van volgend jaar een groene kikker als beeltenis zal voeren!!

Via Arnhem en Zutphen weer op huis aan. Groenlo. Rond 20.45 uur stonden we weer voor huisnummer 14. Nog snel wat avondeten regelen en een heerlijke douche pakken. Wie zijn wij dat we dit weer mochten beleven? Gewoon geluksvogels.

-Marion en Ben-
Tekst en foto's

Wandelweekend in de Ardennen en het Land van Gaume

Het is traditie dat het derde weekend van september bij OLAT staat ingevuld als clubwandelweekend. Zo ook dit jaar van zaterdag 23 op zondag 24 september. De bus vertrok om 07.00 uur vanuit Sint-Oedenrode en toerde via Son, waar Dini en ik opstapten naar Eindhoven. Daar kwamen bekende gezichten aan boord, waaronder Kees en Truus van Vessem, geen geregelde gasten op de clubreis maar alweer voor de zoveelste keer present bij onze weekendreis. Het is echter niet de bedoeling om hier het hele reisgezelschap op te gaan noemen, al zullen in de loop van dit verhaaltje wel de meeste namen voorbij komen.

Nadat ook Frans Willems bij Leende was ingestapt reden we naar het wegrestaurant bij Nederweert. Daar wachtten de laatste deelnemers en een personenauto met aanhanger voor de verzorging. Toon van Wordragen stapte hier over op de bus en hij vertelde ons in het kort hoe het weekend was georganiseerd. Uit praktische overweging zijn de geplande routes verwisseld zodat we op zaterdag van Marbehan naar Suxy zullen wandelen en morgen, zondag, van Chiny naar Chassepierre.

De overnachting is wel zoals gepland in de jeugdherberg van Bouillon. Omdat we helemaal naar het zuidelijkste puntje van België zullen reizen, wordt onderweg een tussenstop ingelast. Dat gebeurt bij een AC wegrestaurant ergens voorbij Luik en er is dan al belangstelling voor koffie.

Tegen 11.00 uur komen we in Marbehan aan. Er is een café, maar veel wandelaars geven er de voorkeur aan om meteen aan de wandeling te beginnen; onderweg zal ook wel ergens iets te koop zijn. Maar dat valt achteraf gezien tegen.

Over Marbehan valt weinig te vertellen. Er staat een kerk, die gewijd is aan de Onbevleete Ontvangenis. Ten behoeve van de houtindustrie en het toerisme is er in 1976 een mooi station gebouwd uit kalkzandsteen. En er stroomt natuurlijk een sprankelend slootje met kristalhelder water langs het dorp.

Net voordat we een zijweg inslaan komen we langs een kapelletje en een monument ter herinnering aan de dood van 3 RAF-vliegeniers, die daar op 8 augustus 1943 om het leven kwamen.

De route maakt op een zeker moment een abrupte afslag naar links en brengt ons even daarna op een driesprong; verrassend dat we geen van deze drie

paden op moeten, maar door een gesloten hek de rimboe worden ingestuurd. Na een paar honderd meter verdwijnt ook het enigszins begaanbaar pad en dan stuurt de markering ons al slingerend door het kreupelhout. De witrode

strepen zijn betrekkelijk nieuw, anders zou je denken dat we een vervallen spoor volgen. Uiteindelijk komen we toch weer in een meer open gebied met een T-splitsing aan het eind.

Hier heeft de markeerder een grappige bedacht. Bij een trapje om over een af-rastering te klauteren nodigt de markering uit om ook het achterliggende weiland in te stappen. We volgen echter het pad naar links en genieten van de prachtige vergezichten. En even staat het eenzame kruisbeeld aan de rand van de weg ook niet alleen.

In Orsinfang is de kapitale residentie de la Civanne een goede decoratie voor een korte pauze. Daarna gaan André Geurts en ik alleen verder. Toon en Miet van Cranenbroek hebben nog even wat meer tijd nodig. Het duurt niet lang of de route maakt een wending in zuidelijke richting; een grindpad leidt ons door een prachtig landschap met mooie golvende vergezichten.

We passeren nog een hertenfarm en even later zien we in de verte een kerk-toren, dus daar moet een dorp zijn. We besluiten er naar toe te wandelen om te

kijken of er een cafeetje open is, maar dat valt er zo vlug niet te ontdekken. Dan maar even pauzeren voor ons boterhammetje op de stoep voor een huis. Wij zitten hier in Rossignol, een dorp vlak bij een woud waar we straks doorheen zullen wandelen. Er valt hier niks te bespeuren van het vermaarde jazz-festival dat jaarlijks veel vedettes op zijn podia heeft onder wie Jean 'Toots' Tielemans. Een boer wijst ons een weg

om weer vlug op de route te komen, maar we besluiten toch de markering weer op te zoeken. Op onze terugweg komen we Frans tegen met nog een paar volgelingen, natuurlijk ook op zoek naar een kroeg.

André en ik gaan verder en ontmoeten een groepje wandelaars dat eerder op de dag voor een verkeerd paadje koos.

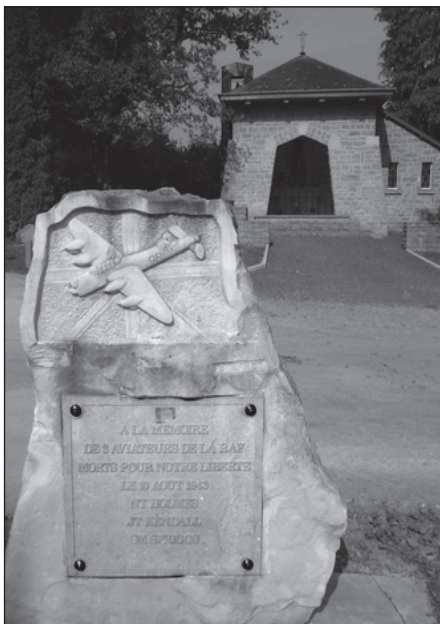
Het zijn: Jan Meulendijks en zijn twee dochters, Paula Jansen, Willy de Haas, Jos Raymakers en Roel van der Wijst.

Tot onze stomme verbazing zijn we, een half uurtje na ons eerste bezoek, weer terug in Rossignol. 't Is maar dat je bezig bent! Een dorpsbron bevat 'eau clair', dus een mooie gelegenheid om de veldfles nog eens bij te vullen. Net buiten het dorpje staat een Piëta; die plek wordt ook wel 'Camp de la Misère' genoemd. Op die plaats vond op 22 augustus 1914 een grote tragedie plaats. Uit wraak voor een veldslag tussen

Duitsers en Fransen, waarbij meer dan 2000 soldaten sneuvelden, werden 112 inwoners van Rossignol en nog eens 13 inwoners uit buurdorpen gefusilleerd door de Duitsers. De laatste die werd doodgeschoten, was de enige vrouw onder de slachtoffers.

Niet ver van die plek, waar we de weg verlaten om het woud in te gaan, staat onze bus met de verzorgingscrew.

Hier ligt tevens een militaire begraafplaats met 300 graven en nog eens twee ossuaria met resten van meer dan 2000 soldaten die hier sneuvelden. Er staat ook een gedenkteken ter herinnering aan luitenant Ernest Psichari, een jonge Franse dichter die hier omkwam tijdens de veldslag.

De resterende kilometers naar onze finishplaats voor vandaag zijn gauw beschreven. We wandelen die kilometers door het woud van Chiny. Het is een natuureservaat van 3500 ha op de rand van de Ardennen en het Land van Gaume. Het bestaat hoofdzakelijk uit beukenbomen en geldt als een van de mooiste wouden in West-Europa. Zo kom je nog eens ergens!

Natuurlijk heeft dit woud ook een historie: voortdurend is er gestreden om het bezit van dat bosgebied. Aan de ene zijde stonden de 14 aangrenzende dorpen en aan de andere kant bankiers, adel, industriëlen en smeden. Uiteindelijk trokken de dorpen in 1868 aan het langste eind en ieder kreeg een deel onder zijn beheer.

Verscholen in het reusachtige woud ligt een ander reservaat, namelijk het 'Vague des Gomhets', een braakliggend grasgebied met moerassige plekken.

Het gebied is omgeven door rivierbronnen die samen de 'Ruisseau du Moulin' voeden. Al die bronriviertjes trokken in vroeger jaren veel goudzoekers aan die daar hun geluk kwamen beproeven. Thans zijn er langs al die stroompjes nog een honderdtal heuveltjes te vinden waar zij 'het water wasten' om zo de goudschilfers te bemachtigen.

Het Vague des Gomhets is te bereiken via een wandelpad dat vanuit Suxy het woud in gaat. De hele streek herbergt een paradijs aan flora en fauna. Wil je het neusje van de zalm over al deze schoonheid eens nalezen dan kan dat in een uitgave uit 1969 van Readers Digest, geschreven door Alfred Leroy.

Het enige dat ons op een gegeven ogenblik aanspreekt is een stenen bruggetje over een van die riviertjes; het biedt de kans om ons al zittend te laven aan een slokje heerlijk, helder, koud water. Terwijl wij zo doende zijn onze tijd te

verdoen, komen Truus, Sjouke, Kees en Kees aankuieren. Ook zij hebben de bocht niet gemist en het is tijd voor ons om plaats te maken.

Ergens midden in dit enorme woud ligt het plaatsje Suxy, het eindpunt van onze wandeling voor vandaag. Bij de kerk vinden we al vlug het enige dorpscafé, een heerlijke rustplaats om er enige tijd te vertoeven. Op het pleintje voor het café, waar maar net voldoende ruimte is voor onze groep, staat nog een oud badhuis dat nu is ingericht als permanente tentoonstelling over de historie van Suxy. Het gebouwtje is vrij toegankelijk.

De kastelein kent geen haast, zijn vrouw begrijpt het niet altijd en wij worden steeds vrolijker. En eindelijk zijn daar ook Annemiek en Ans en kunnen wij ons opmaken voor het ritje per bus naar Bouillon, dat zo'n 40 kilometer westelijker ligt.

In de jeugdherberg van Bouillon waren we een paar jaar geleden ook al eens te gast, we weten daarom wat ons te wachten staat. Het is een keurig onderhouden gebouw boven op een bergrug,

ongeveer recht tegenover de burcht van Bouillon aan de overzijde van de Semois.

Nu de kamertoewijzing. Het zijn kamers van 4 tot 6 personen met stapelbedden en een vaste wastafel. Op de gang enkele douchecabines en toiletten. Onze kamer delen we met Truus en Kees, Miet en Toon.

Het diner is voortreffelijk en ruimschoots voldoende voor een meute hongerige wandelaars. De avond kan naar eigen inzicht worden besteed. De meesten besluiten in huis te blijven, omdat een tochtje naar het dal zo'n 125 trappen naar beneden en weer terug omhoog zal vergen. Trouwens, in het huis is een kleine bar waar de meeste drankjes waaraan behoefte kan zijn, tegen redelijke prijzen te koop zijn, dus het wordt een gezellig samenzijn. Onze begeleiders Toon en Jan genieten zichtbaar en chauffeur Harrie ziet het

gebeuren gelaten aan!

Tegen elf uur zijn mijn oogjes dicht gevallen en herinner ik me alleen nog het ontwaken van de kippen bij het begin van een nieuwe dag.

Na de ochtendrituelen is er nog even tijd om de slaapplek terug te brengen in originele staat en dan kunnen we aan tafel. Ook nu is er voldoende en gevarieerd aanbod. Na het ontbijt nog even een lunchpakket bij elkaar zoeken en klaar zijn we.

Dan nog vlug een kiekje van de burcht maken. Zou Godfried daar zo'n duizend jaar geleden echt met klaoengeschal zijn onthaald als hij weer eens noordwaarts keerde om 'fondsen te werven' voor een nieuwe raid richting het Heilige Land?! Op een zeker moment verkocht hij zelfs het hele optrekje op de rand van de rots om zo de grote uitgaven voor zijn kruistochten te kunnen bekostigen. Eeuwen later zou onze eigen Koning Willem 1 nog wat steentjes aan de burcht toevoegen, zodat het geheel bijna onneembaar werd, totdat in 1900 het onheil toch geschiedde...!

Nadat alle bagage weer aan boord van de bus is, bespreekt Jo Willems nog vlug even de richting die we vandaag zullen inslaan, dus voor Ans en Annemiek wordt het een fluitje van een cent.

Een korte busrit brengt ons in Chiny, waar we starten bij de brug Saint-Nicolas, die stamt uit de 18^e eeuw, maar in 1940 werd opgeblazen door de Fransen en pas vijftien jaar later is herbouwd. Voor ons wandelaars kent Chiny echter meer bekendheid om zijn trappist dat hier vlakbij wordt gebrouwen in de Abdij van Orval.

We mogen ook meteen een heuvel op. Eigenlijk is het geen heuvel maar een bergkam die de sterk meanderende Semois volgt. Soms zijn we vlak bij de rivier en dan zien we de stroom weer diep beneden ons. De eerste zweetdruppels zijn al gevallen als er eindelijk een bankje staat te wachten dat uitnodigt om even van het uitzicht te genieten...!

Ik word voorbij gestoken door enkele dames, vandaag voor de verandering in zeer goede doen en dat nog wel na zo'n nachtrust. We blijven de rivier zo dicht mogelijk volgen, klauteren over of langs beroemde rotspunten en komen uiteindelijk bij het indrukwekkend uitzichtpunt: 'Roche Pinco'. Even pauze en tijd voor het waterflesje!

Tussen al deze rotsformaties stroomt de Semois, een paradijs voor kajaks en platbodems die de rivier bevaren als recreatiesport. Het moet een indrukwekkende bezigheid zijn om hier met zo'n bootje te varen door de soms diepe kloven, tussen steile rotsen en metershoge bomen. De bootjes vertrekken vanaf een aanlegsteiger bij Chiny en gaan tot Lacuisine-sur-Semois, een klein dorpje, pittoresk gelegen in het woud aan de oever van de rivier. In de middeleeuwen was het plaatsje een bekend rendez-vous voor edellieden die ter jacht trokken.

Het kerkje (1869) dat we passeren staat op een kruispunt van straatjes en een honderd meter verderop ligt een ommuurd kerkhof: voor ons een mooie

plek om even een pauze in te lassen. Ook hier weer een monument ter gedenken aan de oorlogen. Het is opvallend dat hier bijna elk dorp een herinnering meedraagt aan het oorlogsleed uit de vorige eeuw. Bij ons kennen we zulke monumenten hoogstens van markante punten op de weg die de geallieerden voor onze vrijheid bevochten.

Even verderop ligt het gehucht Martué, met een kapelletje waarin het 'kruis der gerechtigheid' wordt bewaard. Dit stamt uit 1327 en herinnert aan de voorrechten die de inwoners verkregen van het gerechtshof in Beaumont.

Aan de omgeving die we nu binnenwandelen is duidelijk het verschil te bemerken tussen Ardennen en Gaume. De Ardennen zijn bebost en rotsig, terwijl het Land van Gaume glooiend is met mooie vergezichten over weilanden en velden, in harmonie met het zicht op dorpjes en boomgroepen.

We steken een spoorlijntje over en gaan het open landschap in. In de verte zien we de markante toren van ons volgende doel: Florenville. Maar voor we daar zijn wandelen we tussen weilanden en zien de Semois nu rustig zijn weg zoeken door het landschap. De markering van een feodaal kasteel dat hier ergens gestaan moet hebben kan ik me echter niet herinneren. Het optrekje heette Château de la Coue: er is niks meer van over en daarom mogen we het rustig vergeten. Nu heb ik de kans om een plaatje te schieten van de toren van Florenville.

Het moet al een oud plaatsje zijn, want zodra we het binnenwandelen via een stijgend pad komen we op een plein dat oude tijden uitstraalt. De huizen eromheen staan er vervallen bij, maar er is een cafeetje en dat is geopend op deze nog vroege zondagochtend. Enkele van onze voorgangers hebben de 'Taverne de la Semois' ook ontdekt en alle stoeltjes zijn reeds bezet. Geen probleem, we gaan gewoon bij de buurvrouw in haar voortuintje aan haar tuintafeltje zitten en worden nog bediend ook. Over gastvrijheid gesproken: de buurvrouw haalt speciaal voor Paula en Jan een asbak uit haar porseleinkast!!

De kerk van Florenville, in fraai neogotische uitvoering, heeft een opvallend gedraaide torenspits en stamt uit 1873. De kerk werd in 1940 verwoest en in 1951 herbouwd. De 50 meter hoge toren staat op een plateau dat uitziet over de omgeving. Via een trap van 220 treden krijgt men vanaf deze 'belvédère'

een indrukwekkend zicht over 800 km² Land van Gaume. Je moet er wel rekening mee houden dat het klokkenspel af en toe in werking treedt, en dat telt maar liefst 48 klokken!!

In het stadje is het vandaag rommelmarkt en daarom zijn alle straten rond het centrum afgesloten. Wij mogen er natuurlijk wel door en de 'rommel' die ze daar aanbieden, onbeschrijflijk!

Gelukkig hebben we ook een soort padvinder in ons groepje en die wijst ons al vlug op een 'onbewaakt ogenblik' in de route: op de Place Albert kunnen we rechts- en linksaf. Het wordt dus rechts.

Even later weer een prachtig panorama over het gebied waar we nog geen half uur geleden doorheen wandelden. En daarginds wandelden we vanmorgen over de steile rotsen langs de Semois. Nog een laatste teken van de bewoonde wereld en we verlaten het platte Land

van Gaume. We zien reeds de contouren van het rotsachtige Ardense achterland. Daar staat nog een kasteel 'temidden van nergens', of is het toch geen kasteel? Wie zal het zeggen!

De Ferme de Froid-Vent stamt oorspronkelijk uit 1604, maar werd tijdens de oorlogen verwoest. Herbouwd uit kalkzandsteen en uitstekend geprepareerd tegen optrekkend vocht, aldus de bouwmeester die mij op dat moment vergezelt. Het fraaie gebouw ziet er keurig onderhouden uit, met prachtige begroeiing en een binnenplaats omgeven door bijgebouwen. Buiten staat een verrijdbaar plaatijzeren prieeltje met een potkacheltje en een werktafel erin. Waarschijnlijk bestemd voor een schrijver of schilder die zich ergens in de omgeving installeert voor het opdoen van inspiratie. Deze omgeving heet 'la forge Roussel'.

Jo Willems en ik hebben ondertussen een beetje het contact verloren met het groepje dat vóór ons wandelt, en Jo heeft zijn broer Simon nog wel beloofd goed op vriendin Truus te passen. Maar hij maakt zich geen enkele zorgen en

vertelt honderduit over zijn vak, zijn hobby om op de thuiscomputer te experimenteren met CAD-programma's en het bedenken van 'levendige' sprookjesfiguren voor zijn kleinkinderen.

De omgeving is inmiddels compleet veranderd. Het regent zachtjes, maar dat merken we nauwelijks omdat we onder een dicht bladerend wandelen.

Het volgende stukje van het traject kent ook al een legende: het betreft de gebroeders Lenel, beiden zaten als 'captains of industry' behoorlijk in de slappe was. Ze hadden hun atelier clandestien ingericht ergens diep in een grot. Op zekere dag verraadde een rookpluim hun aanwezigheid. Ze worden ontdekt en ter plekke veroordeeld en opgehan-

gen aan de hoogste boom. Vandaar de naam van deze plek: Roche Lenel.

Zo zwaar worden wij niet gestraft, maar toch wordt de opdracht er niet eenvoudiger op. We zoeken ons pad nu langs de oever van de Semois die plotseling weer op ons spoor is verschenen. Het is geen gemakkelijk paadje, en diverse keren moeten we een beroep doen op een tak of boompje om bij hoogteverschillen niet meteen in het water terecht te komen.

Plotseling weer zo'n rots midden op het pad; Jo gaat het rechts proberen en ik eroverheen. Jo is er eerder. De rivier is hier één en al bocht en ook in de bedding ligt het vol met rotsblokken die begroeid zijn met grassen en mossen. Ergens op een knus plekje heeft een familie met kinderen zich genesteld voor een heerlijk weekend aan de oever van het water. Wij klauteren verder en lopen soms vlak langs het water om

schuin boven ons rotsblokken te zien hangen die elk ogenblik naar beneden kunnen komen. Het zou nog zonde zijn, want het is zo prachtig!

Dan klinkt het clublied van PSV en weet ik dat Dini me even nodig heeft: „Waar zitten jullie?” „Tussen punt 23 en 24 op de kaart.” „Houd er wel rekening mee dat je na kwart over drie hier niet verder mag.” Het is nu half drie. „Oké, tot zo!”

Jo en ik volgen het pad met de bocht mee en krijgen volgens de duidelijke markering de opdracht om weer eens een stevige klim te maken. Op dat moment worden we ingehaald door Corrie Tiersma en Karl-Heinz. „Waar is de verzorgingspost?” „Hier ergens in de buurt!”

We zien wel. En we klauteren verder omhoog. Bovengekomen wordt het pad breder en uiteindelijk komen we op een kruising van enkele paden. Daar een kruis. Ginds staat de markering. Even verderop een pad tussen weilanden dat bij een oude boerderij uitkomt. Dat blijkt ook meteen in het dorpje Azy te zijn. De markering wijst hier naar rechts. Het dorpje stelt niet veel voor. Een paar huizen, een hoop oud ijzer, een ijssalon en een muziekkiosk! Een mooi plekje voor de verzorgingspost, maar die zien we nergens.

Een kilometer verderop weer een dorp: Laiche. Dat dorp is iets groter, en zeker wat langer. Alsof de weg er eerder lag, zijn de huizen er langs gebouwd, zo met de bocht mee.

Omdat we nergens stampot ruiken, besluit ik nog maar eens naar Dini te bellen: we zijn intussen alweer twee dorpen door en hebben jullie nergens gezien. In de verte komt Paula aan wandelen. Die is hier net vertrokken. Raadsel! Wij wandelen door naar het eindpunt en zien jullie straks wel.

Net voordat we het dorp Chassepierre binnenwandelen zien we enkele pijlers in een weiland. Het lezen van de overlevering leert mij dat het de restanten zijn van een spoorbrug over de Semois die in 1940 werd gebombardeerd en nooit is herbouwd.

Intussen zijn we ingehaald door nog een groepje wandelaars dat de post niet heeft gemist. Waar het fout is gegaan kunnen we niet achterhalen.

In het dorp is het kermis. Op het pleintje bij de kerk is het druk. Veel families zijn met hun kroost naar het vertier gekomen: een draaimolen en een café voor de pappa's en de mamma's.

Chassepierre is een van de mooiste dorpen in Wallonië. Het dateert uit de 8e eeuw. De kerk straalt een en al oudheid uit en dat mag ook wel na 300 jaar. Grenzend aan de kerk stond vroeger een molen, nu is het een museum met oude molenstenen voor de deur. Ook schijnt er een feeëngrot te bestaan. Maar zeker ook een camping annex horeca en daar moeten wij naartoe.

Als wij aankomen zijn de twee broers (helaas is hun naam me weer ontschoten) en Willy al binnen. Ook geen stampot gehad! Terwijl wij genieten van een welverdiende consumptie druppelen de overige wandelaars binnen. En als we daarna te horen krijgen dat ook de 'Drum-girls' zijn gearriveerd kan de ontspanning nog een wijltje zachtjes voortkabbelen, totdat omstreeks 5 uur Toon het teken geeft voor vertrek.

Een prachtig clubweekend loopt ten einde. We hebben genoten van de

prachtige omgeving, gisteren en vandaag. De avond in Bouillon was gezellig, de nachtrust zalig en het eten voortreffelijk.

Wilt u ook eens meegenieten van een clubweekend, meldt u zich dan tijdig (en dat mag nu al) aan bij Toon van Wordragen. Voor volgend jaar september staat een reis naar een jeugdherberg in Namen gepland.

Na een thuisreis, met voortreffelijke achtergrondmuziek en met een korte tussenstop bij Maastricht, is iedereen weer op tijd thuis om nog even na te kunnen genieten van een prachtig weekend in de Ardennen en het Land van Gaume.

Toon en de andere medewerkers: bedankt voor weer een mooi clubreis seizoen dat jullie mogelijk hebben gemaakt. Graag voor een nieuw rendez-vous op 24 maart volgend jaar, wanneer we elkaar ontmoeten op de GR 577 ergens tussen Houyet en Leignol.

-Ad van Asten-
Tekst en foto's

MIEKE RAAIJMAKERS WINT PUZZELPRIJS

Mieke Raaijmakers uit Veghel is als winnaar uit de bus gekomen van onze zomerpuzzel, waarvan de oplossing moest luiden: „Aan de wandel” – waarin trouwe lezers natuurlijk meteen de slogan van voorzitter Marinus herkennen.

Bij de puzzel ontbrak overigens de omschrijving van 22 verticaal, maar tot onoverkomelijke problemen heeft dit niet geleid, want de redactie ontving 21 inzendingen die allemaal foutloos waren. Dus misschien moeten we het de volgende keer wat moeilijker maken.

'Notaris' Jos van den Bersselaar heeft zojuist de trekking verricht.

Voor Mieke Raaijmakers is het niet de eerste keer dat ze in de prijzen valt. Ze puzzelt dan ook heel wat af in de diverse bladen die bij haar op de mat vallen. „Meestal vul ik ze meteen in en stuur ze per omgaand op, dan weet ik zeker dat ik het niet vergeet”, vertelt ze.

Sinds begin dit jaar is ze lid van OLAT, maar het feit dat ze voorkomt in de lijst van het OLAT Clubkampioenschap verradt een geoefend wandelaarster. Dat blijkt te kloppen: dit najaar liep Mieke de 80 km in Waalwijk. „Ik wandel nu een jaar of zes, gemiddeld 45 kilometer per week. Meestal loop ik in het weekend omdat ik doordeweeks druk ben met mijn baan en gezin. Thuis ben ik de enige die van wandelen houdt. Vaste wandelmaatjes heb ik wel, maar die kunnen niet altijd of willen in het weekend weleens iets anders doen. Dus regelmatig wandel ik alleen. Echt alleen ben je trouwens toch niet als je aan georganiseerde wandeltochten meedoet. Bij OLAT-wandelingen kwam ik al heel lang en ik heb ervaren dat die altijd goed verzorgd zijn. Dus begin dit jaar dacht ik: 'waarom zou ik geen lid worden?' en heb ik me aangemeld.”

Op de vraag wat ze gaat doen met de 15 euro die ze heeft gewonnen, hoeft Mieke niet lang na te denken. „Volgend jaar ga ik naar Santiago de Compostela en het geld wil ik omzetten in iets nuttigs voor onderweg. Een hoofdlamp of zo. Of zo'n 'dazer' om honden op afstand te houden. Het geld voor de reis heb ik de afgelopen jaren al bij elkaar gespaard. Ook de rugzak en twee paar schoenen staan klaar, maar een aantal kleinere spullen heb ik zeker nog nodig. Ik vertrek op 23 maart 2007, samen met een wandelmaat die ik heb gevonden via de site van de Sint Jacobus-vereniging. Ik verheug me erop, het zijn ook goeie maanden om te lopen.”

-Mirjam Kies-

UIT DE MEDIA

Mijlpalen bij WS '78

Constant Dedel, die onlangs nog in OLAT Nieuws stond vanwege zijn 100.000ste gewandelde kilometer, heeft nu ook bij WS '78 een mijlpaal bereikt. Hij is de derde persoon die erin geslaagd is om bij deze wandelclub 11.000 kilometer te lopen. Na de WS-tocht van 21 oktober in Oisterwijk werd hij daarvoor gehuldigd.

Nog een mijlpaal bij WS '78: op 1 oktober werd voor de 25.000ste keer hun website (www.ws78.nl) geraadpleegd. Deze site is opgestart op 12 december 2002. In de zomermaanden staat het bezoekersaantal logischerwijs op een laag pitje, maar nu het winterseizoen weer begonnen is, zijn scores van meer dan 100 bezoekers per dag geen uitzondering.

Bron: ledenblad WS78

Kunstwandeling in Drente

Wie vertoeft in de buurt van het Drentse Schoonoord, kan daar een natuurkunst-wandeling maken. Langs de 4 km lange route staan kunstwerken die zijn gemaakt van ongebruikelijke materialen zoals duizend dode takken, honderden meters sisaltouw, tientallen kilo's aardappelen of van dakgoten en krimpfolie. De route begint achter openluchtmuseum Ellert en Brammert aan de Tramstraat in Schoonoord en is vrij toegankelijk tussen zonsopgang en zonsondergang.

Bron: Plus Magazine, oktober 2006

VERHEES
reclameproductie

**OOG VOOR RECLAME
OOG VOOR DETAIL**

Gun uw klanten een heldere kijk op uw bedrijf; wij verzorgen uw complete bedrijfspresentatie van ontwerp tot realisatie geheel in eigen huis!

Oog voor u én uw klanten!

HOGELANDSEWEG 101 • 6545 AB NIJMEGEN • T 024 3231021
WWW.VERHEESRECLAME.NL

RECLAMEBELETTERING • FULL-COLOUR PRINTEN
TEXTIELDRUK